

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 524

De diamanten van den hertog van Norfolk.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

DE DIAMANTEN VAN DEN HERTOG VAN NORFOLK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven roezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De geschiedenis der diamanten.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruishand.

Op een mooien voorjaarsavond zaten twee heeren in een fraai huis te Hampstead Heath thee te drinken.

Naar uit de koperen naamplaat op de deur op te maken was, behoorde het huis, dat eenigszins aan een villa deed denken, aan Lord William Aberdeen en het is dan ook deze bekende eenigszins zonderlinge filantroop, dien wij hier in gezelschap van zijn secretaris en vriend aan de theetafel vinden zitten.

Lord Aberdeen is een knap man van middelbaren leeftijd van een donker uiterlijk, en fraai glanzend zwart haar, dat aan de haren ietwat begint te grijzen. Hij heeft een paar doordringende, klare grijze oogen in het hoofd, die dwars door iemand kunnen heen kijken, terwijl zij nu en dan schitterden met een glans als van staal.

Hij is slank, bijna lang te noemen en wel een hoofd grooter dan zijn secretaris, Charles Brand, die zich juist van een cigaret bedient en wiens krullende blonde haren een vroolijk, blozend, eenigszins jongensachtig gelaat omlijsten.

Raffles 524.

Daar Brand heldere blauwe oogen heeft en zeker niet slank is te noemen, bestaat er in het uiterlijk van deze twee mannen een groot verschil.

In opvattingen en denkwijzen zijn zij echter één, al komt het ook vaak voor, dat niet de oude den jongere, maar de jongere den oude tot meer gematigdheid moet aansporen. Want Lord William Aberdeen kent geen grenzen. Zijn fantasie is ongebreideld en wat hij wil, voert hij bijna zonder na te denken uit.

Dit is gevaarlijk, vooral als men den aard van zijn werkzaamheden in aanmerking neemt.

Wat Lord William Aberdeen dan voor een vak uitoefent? Dat is moeilijk te zeggen. Het is gemakkelijker te vertellen, dat hij behalve den naam Aberdeen er nog eenige andere op na houdt, die hij even gemakkelijk aanneemt als een gewoon mensch van kleeding verwisselt en met welken naam zijn geheele wijze van doen verandert.

Welke die namen zijn? Te veel om op te noemen. Maar wanneer wij er hier enkele aan den lezer mededeelden, dan zullen zij hieruit tege-

lijk zien wat voor zaken Mylord zoal drijft.

Lord William Aberdeen is nu en dan Lord Chesterfield, somwijlen Graaf Palmhurst, nog vaker Lord Edward Lister, maar bijna altijd John Raffles.

John Raffles, de Gentleman-Inbreker? zult gij vragen.

En het antwoord moet luiden: Ja zeker, Lord William Aberdeen is niemand anders dan de meester-dief, die door de Engelsche politie wegens zijn onvindbaarheid de Groote Onbekende wordt genoemd.

Niemand weet dan ook dat deze schatrijke Lord een dubbel leven leidt, hetgeen indien dit bekend werd, onvermijdelijk tot zijn gevangenneming zou leiden, want de diefstallen die zijn Lordschap op zijn geweten heeft zijn ontelbaar en de sommen, die hij gestolen heeft loopen in de millioenen.

Misschien oordeelen sommige lezers, dat de schrijver van dit verhaal zijn lezers niet met zulk onfatsoenlijk gezelschap in aanraking had moeten brengen, daar een dief toch een verachtelijk wezen is, waarmede fatsoenlijke menschen zich niet behooren af te geven.

Dit nu echter valt te betwijfelen en evenzeer is het aan twijfel onderhevig of er ooit wel een man heeft geleefd met edeler karaktereigenschappen dan deze zelfde dief.

Want weliswaar breekt Raffles vaak in en rooft hij datgene wat door de eigenaars in sterke stalen kasten wordt weggesloten, maar toch doet hij hiermede volgens zijn eigen innige overtuiging niet alleen geen kwaad, maar zelfs veel goed.

Raffles toch steelt slechts van hem, die naar zijn oordeel te veel heeft, om dat te geven aan hem, die naar zijn oordeel veel te weinig heeft.

Vraagt het maar aan de verschillende inrichtingen van openbare liefdadigheid, aan hospitaal, aan weeshuizen, aan gestichten voor behoeftigen en ouden van dagen, aan toevluchtsoorden voor daklozen, aan tehuizen voor verminkte oud-strijders, kort aan al die lichamen, die slechts in stand kunnen worden gehouden door den liefdadigheidszin van de menschen, die ze in het leven geroepen heeft.

Maar al te vaak wordt het bestaan van dergelijke instellingen vergeten door hen, wier taak het moest zijn van hun overvloed af te geven, van datgene dat zij met den besten wil ter wereld niet zelf alleen kunnen verteren of opmaken.

Maar de hebzucht der menschen kent geen grenzen en zij bekommeren er zich vaak niet om of hun minder bedeelde broeders wel te eten hebben, mits zij zelf maar in staat zijn om schatten op

schatten te stapelen, ten einde al dat geld en goed te kunnen wegsluiten achter stalen deuren. Hun eenige vermaak bestaat in de gedachte dat zij zoo rijk zijn, zonder dat zij overigens iets nuttigs met hun rijkdom, zoowel voor zich zelf als hun armen broeder, weten te verrichten.

Maar wee, wee, wanneer Raffles een dergelijk geval ter oore kwam. Dan veranderde hij zijn naam Lord William Aberdeen in een andere en kroop in een huid, die hem onherkenbaar maakte voor anderen, maar waarin hij zich vrij bewegen kon en alles ten uitvoer brengen, dat hij noodig oordeelde.

De eenigen op de geheele wereld, die van dit dubbel leven afwisten, waren zijn secretaris en vriend Charles Brand, die evenals hij vaak andere namen aannam teneinde zijn vriend op diens avontuurlijke tochten te kunnen vergezellen, benevens James Henderson, de chauffeur van Mylord, die een soort reus was en minstens even sterk als Maciste. Deze twee alleen wisten alles af van de werkzaamheden van Lord Aberdeen, maar het geheim was bij hen volkomen veilig. Zij zouden zich liever de tong uit den mond hebben laten rukken, dan ooit met één woord dit geheim te verraden.

Zooals gezegd bevonden de twee vrienden, Raffles en Brand, zich in de woonkamer van hun huis te Hampstead Heath en dronken daar thee.

Beiden hadden voor zich een heel stapeltje kranten en tijdschriften, waaruit beiden nu en dan aantekeningen in hun notitieboekje maakten.

Dat was zoo hun gewoonte, gewoonlijk werden deze gegevens later verzameld in een keurig bijgehouden alfabetisch gerangschikt register, zoodat steeds kon worden gevonden wat men zocht.

Op een gegeven oogenblik liet Raffles het dagblad, waarin hij zat te lezen, zakken en sprak zijn vriend aan.

— Zeg Charly, vroeg hij, ken jij die geschiedenis van de diamanten van den hertog van Norfolk?

— Ja, luidde het antwoord, ik heb er zoo even iets van gelezen in de Times, dat schijnt een kostbare verzameling te zijn, is het niet?

— Dat is het zeker, maar weet je er niets meer van?

— Neen, anders niet.

— Nu, dan moet je straks toch even dit stuk lezen uit de Daily Express, die geeft er twee kolommen compres over. Het is allemachtig interessant.

Raffles overhandigde zijn vriend het dagblad en deze las nu het volgende:

DE JUWEELEN VAN DEN HERTOG
VAN NORFOLK.

De Hertog van Norfolk is eenige dagen geleden teruggekeerd van zijn groote reis naar Indië en heeft zich met Lady Wydemour, de dochter van een pair, verloofd. Het huwelijk zal, naar wij vernemen, reeds vrij spoedig worden gesloten. Het zal een der grootste plechtigheden zijn, die in den laatsten tijd te Londen zijn gevierd, want zoowel de Hertog van Norfolk, als Lord Wydemour behooren tot de rijkste families van het land. De diamanten van den hertog van Norfolk vertegenwoordigen een waarde van niet minder dan twee millioen pond sterling.

De geschiedenis van deze juweelen is heel interessant.

Zij vormden het hoofdbestanddeel van het vermogen van den Hertog. Deze bezit echter ook nog uitgestrekte goederen in Schotland. Sinds drie eeuwen zijn de Hertogen van Norfolk reeds in het bezit van deze juweelen, die in een kluis der Londensche en Zuidwest Bank worden bewaard.

Er bestaat een testament, waarin bepaald is, dat de erfgenaam van het hertogelijk huis de diamanten eerst bij zijn huwelijk ontvangt.

Nadat de oude Hertog van Norfolk gestorven was, hebben de diamanten ongeveer vier jaren in de Londensche Zuidwest Bank gelegen. En telkens weer werden zij naar een andere bijbank gebracht om diefstal te voorkomen. Alleen de meest hooggeplaatste ambtenaren zijn met de bergplaats bekend.

Ook moeten de juweelen telkens worden tentoongesteld als zij in andere handen overgaan.

Deze clause is destijds door een der Hertogen in het testament gevoegd, opdat de eigenaar de juweelen niet zou kunnen verkoopen of verpanden.

Ook de jongste Hertog van Norfolk moet zich aan al deze voorschriften houden. De diamanten zullen van 17 Maart — dus van overmorgen af — tot den vijf en twintigsten van deze maand in het nieuwe tentoonstellingsgebouw in Regent-Street te zien zijn.

Natuurlijk zijn belangrijke voorzorgsmaatregelen genomen om mogelijken diefstal te voorkomen. In dertig jaren zijn deze kostbare juweelen niet tentoongesteld en een groote toeloop van het Londensche publiek wordt dan ook verwacht,

Toen Brand gedaan had met lezen, keek hij zijn vriend veelbeteekenend aan.

— Ik heb het gelezen Edward, zei hij, het is inderdaad geen kleinigheid en ik heb er zoo'n vermoeden van, dat jij die diamanten eens wat dichterbij zult willen bekijken.

— Zoo is het ook, Charly, zei Raffles, ik wil ze eens van nabij zien, heel nabij, zoo nabij, dat ik ze in m'n zak kan steken, want wat heeft men er in 's hemelsnaam aan, dat die diamanten daar jaar in jaar uit in een brandkast van de een of andere bank liggen, om zoo nu en dan om de tien of twintig jaar eens voor den dag te worden gehaald. Daar is veel meer goed mede te doen en als ik ze wegneem, doe ik er niemand schade mee.

— Alles goed en wel, Edward, hernam zijn vriend, maar ik zie alleen niet in hoe je het zult doen. Want ik behoef het jou natuurlijk wel niet te zeggen, dat een dergelijke schat aan juweelen wel zorgvuldig zal worden bewaakt, zooals trouwens ook reeds blijkt uit het feit, dat niemand de eigenlijke verblijfplaats van de diamanten weet. Hoe wil jij nu die kostbare dingen wegnemen, dat zou ik heusch wel eens willen weten.

— Niet zoo nieuwsgierig zijn, Charly, zei Raffles lachend, want ik kan je heusch niet op de hoogte brengen, om de eenvoudige reden, dat ik het zelf niet weet.

— Weet jij het zelf niet? vroeg Brand een en al verbazing. Hoe wil je het dan doen?

— Ook dat is mij nog niet bekend, Charly, maar komaan, daarover niet getreurd, ik denk dat zich overmorgen bij de expositie van de steenen wel een goede gelegenheid zal voordoen en ik geef je de verzekering dat ik die niet zal verzuimen.

— Neen, dat wil ik graag gelooven, Edward, zei de secretaris, maar ik hoop dat je het mij niet kwalijk neemt als ik zeg, dat ik er aan twijfel of je wel in je voornemen zult slagen.

— Nu, we zullen zien, Charly, hernam Raffles, laten we er maar niet verder over praten, want dat geeft toch allemaal niets. Wat zou je er van denken als we eens naar bed gingen, want er zal morgen wel een en ander te doen zijn.

— Zooals je wilt, Edward, zei Brand, maar ik heb anders nog volstrekt geen slaap.

Maar toch stond Brand op en ging met zijn vriend naar boven, naar een hooger gelegen étage, waar de slaapvertrekken der twee vrienden lagen.

Hoofdstuk II.

Een stout stukje.

Een half uurtje, nadat Raffles en Brand naar boven waren gegaan, heerschte in het heerenhuis diepe rust.

Het personeel, dat Raffles er op na hield, was niet groot en bestond alleen uit een Italiaanschen kok, die na den maaltijd te hebben toebereid, naar huis ging en een ouden kamerdienaar, Gaston genaamd, die meestal vroeg naar bed ging.

Verder was er niemand in huis, dan de twee vrienden, die wij zooveel naar hun kamer hebben zien gaan.

Het was doodstil in huis. Overal was het licht gedoofd en slechts het bleeke maanlicht scheen hier en daar door een venster en wierp langgerekte schaduwen over vloeren en wanden.

Eensklaps zonder dat er eenig geluid aan vooraf was gegaan, werd een lange schaduw zichtbaar tegen den muur van het trappenhuis, door welks oplopend geplaatste vensters het maanlicht in breede stroomen viel.

Die lange schaduw bewoog zich snel in een dalende lijn langs de treden en indien er iemand tegenwoordig was geweest, had hij kunnen waarnemen, dat die schaduw werd geworpen door een menschelijke gestalte, die vlug de trappen afsnelde.

Er was echter niemand, want anders zou die hebben kunnen vertellen, dat de persoon, die zoo geheimzinnig plotseling op de trap was verschenen, uit de kamer van den heer des huizes was gekomen, de deur van het slaapvertrek onhoorbaar geopend en weer dichtgedaan had, aan de deur geluisterd had van Charles Brand, wiens regelmatige ademhaling men door de gesloten deur heen kon hooren en hoe die gedaante vervolgens de trappen af, de vestibule door en de achtertrap afdaalde om tenslotte de tuindeur te openen en via den tuin door het achterpoortje te verdwijnen en de straat op te gaan.

Die geheimzinnige gedaante was niemand anders dan Raffles zelf.

Raffles? Was die man Raffles? Die man met dat geelachtig gelaat en dat puntbaardje? Het was haast niet te gelooven.

Voor hen, die niet wisten welk een voortreffelijk vermomningskunstenaar Raffles was, zou deze gedaanteverandering niets meer of

minder dan iets onmogelijks zijn geweest. Maar Brand zou er niet zoo verbaasd over geweest zijn, want hij wist, dat Raffles het in deze kunst tot een hoogte had gebracht, die aan het fabelachtige grensde. Maar die goede Charly Brand wist van deze vermomming van zijn vriend niets af. Hij lag rustig op één oor en droomde allermintst, dat zijn vriend, die anders zelden zonder hem uitging, thans midden in den nacht het huis aan de achterzijde verlaten had om er alleen op uit te trekken.

Toen Raffles den hoek omsloeg van het straatje waaraan zijn huis aan de achterzijde grensde, sloeg het juilt twaalft uur.

— Brrrrr..... het spookuur, bromde Raffles spottend, als ik daar, in de Bank, maar niet als een spook word ontvangen.

Nadat hij dit stil voor zich heen gemompeld had, begaf hij zich met vlugge schreden op weg en was weldra in de diepe schaduwen van de huizen verdwenen.

Een half uur later dook zijn gedaante wederom bij het gebouw van de Londensche Zuid West Bank op. Het was gelegen aan Mayflowerstreet en bleek een zwaar, massief gebouw te zijn.

— Het zou me niet verwonderen als de diamanten voor van nacht hier onder waren gebracht, mompelde hij. In de eerste plaats ligt deze Bank het dichtst bij het nieuwe tentoonstellingsgebouw in Regentstreet, maar als ik me niet vergis, heb ik hier gisteren inspecteur Baxter van Scotland Yard binnen zien gaan; als die zoo iets hoort waar diamanten bij te pas komen, kan hij niet nalaten zijn neus er in te steken. Hij schijnt te denken, dat het als het ware zijn natuurlijke plicht is dan de bewaking van die kostbaarheden op zich te nemen. Het kan ook zijn, dat hij denkt, dat ik er de lucht van heb gekregen en het is een zwak van den man, maar hij schijnt mij niet te kunnen uitstaan. Het spijt me voor hem, maar ik zal me er toch mede moeten bemoeien. Ik kan zoo'n geweldige hoeveelheid dood kapitaal niet ongebruikt voor mijn armen laten liggen.

Aldus in zichzelf mompelend had Raffles het huis rondgelopen en had bemerkt, dat het geheel vrijstond en met geen enkelen muur aan een ander huis grensde.

Plotseling verdween hij in een donkere schaduw en waar hij gebleven was, zou inderdaad niemand kunnen zeggen.

Maar nog voor twee volle minuten waren verlopen, vertoonde zich tegen den donkeren nachthemel, waaraan de sterren schitterden, een nog donkerder schaduw. Deze schaduw bewoog zich snel over het dak en verdween in een der breede schoorsteenen.

Zooals men weet is het de gewoonte in Engeland om de kamers niet door middel van een kachel, maar door een open haard te verwarmen.

Deze gewoonte, die zeer veel aantrekkelijks heeft, bezit echter één groot nadeel en wel dit, dat de warmte die door dergelijke haarden wordt verspreid, niet bijster groot is. Vandaar is het de gewoonte, dat het gezin zich in den winter des avonds om den haard vereenigt, er als het ware zoo dicht mogelijk bij kruipt, om geen sprankje van de uitstralende warmte verloren te laten gaan.

Om deze reden heeft men in nieuwe woonhuizen met de gewoonte om open haarden te branden, gebroken en ziet men meer en meer de kachel de plaats van den haard innemen. Hierdoor is het ook overbodig geworden voor elk vertrek een aparten schoorsteen te bouwen. Evenals dit in de Fransche, Duitsche en Hollandsche huizen het geval is, ziet men tegenwoordig bij de moderne Engelsche huizen de schoorsteenen van verschillende vertrekken samenloopen in een gemetselde rookgang.

Is dit reeds bij sommige woonhuizen het geval, bij groote openbare gebouwen is dit systeem reeds lang ingevoerd. Daarbij komt, dat men ook de centrale verwarming voor die groote gebouwen heeft ingevoerd, waardoor vaak maar één enkele, maar dan ook zeer groote, breede schoorsteen noodig is.

Dit was ook het geval bij het bankgebouw van de Londensche Zuidwest Bank. En het was door dezen ruimen en breeden schoorsteen, dat Raffles verdwenen was.

— Wat de Italiaansche schoorsteenvegers kunnen, dat kan ik ook, meende hij en zonder zich lang te bedenken, klauterde hij met de snelheid en behendigheid van een eekhoorn langs de ijzeren steunsels, die in den schoorsteen waren aangebracht, naar beneden.

Het was goed dat hij hierop een weinig gerekend had, want hoewel de schoorsteen behoorlijk geveegd was, kleefde er toch nog zooveel roet aan de ruwe steenen, dat hij er weldra als een ware moriaan uitzag.

Toen hij beneden kwam, hield hij zich eerst geruimen tijd stil om te luisteren. Maar hij hoorde niets; beneden in het sousterrain, waar de groote Strelketels stonden voor de centrale verwar-

ming, was het zoo stil als het graf: niet het geringste geluid bereikte zijn oor, zoodat hij het er eindelijk op waagde om den schoorsteen uit te kruipen.

Dat kostte hem betrekkelijk weinig moeite. Het eenige wat den schoorsteen daar beneden afsloot was een plaatijzeren klep en hij moest natuurlijk alleen oppassen, dat hij bij het naar beneden duwen niet te veel kracht zette, daar het anders had kunnen gebeuren, dat de klep er uit geschoten en op den vloer gevallen was, hetgeen natuurlijk nog al lawaai zou hebben gemaakt.

Hij deed het echter heel voorzichtig en met zijn gewone behendigheid had hij weldra de klep er af gelicht.

Nu stond hij in het sousterrain, dat geheel van cement was. Om zich even te oriënteeren liet hij zijn electriche zaklantaarn ontgloeien en keek om zich heen.

Hij bevond zich in een tamelijk kleine ruimte, welke alleen als stookruimte werd gebruikt. Een ijzeren deur aan een der korte wanden wees hem welken weg hij moest inslaan, om er uit te komen.

Hij doofde zijn lantaarn en ging op de punten van zijn voeten naar de deur, die hij daarna opende. Nu kwam hij in een veel grootere ruimte, waar verschillende kasten stonden met glazen deuren en welke gebruikt werden om verschillende drukwerken, die de Bank voor de administratie noodig had, te bewaren.

Aan een der wanden zag hij een fonteintje en daar wiesch hij zijn handen, terwijl hij vooraf het roet een weinig van zijn kleeren had geklopt.

Toen hij dit had gedaan, ging hij op inspectie hoe hij naar boven kon komen. Na eenig zoeken vond hij een deur, waardoor hij op een soort portaal kwam, waar de trap naar boven uitkwam.

Zonder zich lang te bedenken, maar nog steeds met de uiterste voorzichtigheid, sloop hij onhoorbaar naar boven en kwam nu door een openslaande deur in de groote vestibule gelijkvloers.

Het was daar pikdonker, zoodat hij zijn zaklantaarn moest laten ontgloeien. Nauwelijks had hij dat gedaan of een kreet van schrik bestierf hem op de lippen.

Op de bank in de hall, vlak bij den ingang der lift, zat een politie-agent. Maar in het licht van zijn lantaarn had hij kunnen zien, dat de man in slaap was gevallen, zoodat hij dus nog niet ontdekt was. Maar hij begreep, dat hij hier toch geen oogenblik langer kon blijven. Het leed geen twijfel of het gebouw werd door de politie bewaakt. Natuurlijk had Baxter hierbij de hand in het spel en Raffles wist zoo goed

als zeker dat de inspecteur nu eens niets aan het toeval had over willen laten, maar alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen had, om de diamanten van den hertog van Norfolk voor de vlugge vingers van Raffles te beschermen.

Onmiddellijk drukte hij den knop van zijn lantaarn weer omhoog en het licht ging uit. Raffles haalde een paar maal diep adem en kon niet nalaten te mompelen: Hè, dat was op het kantje af.

Hij keerde zich om, teneinde weer naar beneden te gaan, maar hij kon zich die moeite besparen, want eensklaps ging de deur open en een oogenblik keek Raffles in den fellen lichtbundel van een groote electrische dievenlantaarn, die een agent van politie op hem gericht hield.

Slechts één ondeelbaar oogenblik keken de beide mannen elkaar aan. Voor de politie-agent een beweging had kunnen maken, viel diens lantaarn kletterend op den grond.

Raffles had haar uit zijn handen geslagen en rende vliegensvlug de trap op aan zijn rechterzijde, die naar de hooger gelegen étages voerde.

Door den slag van de op den grond gevallen lantaarn was echter de slapende politie-agent gewekt en tezamen met zijn collega, die wel een oogenblik beduusd was geweest door het onverwachte verschijnen van een vreemden man in het stille bankgebouw, maar onmiddellijk daarop zijn tegenwoordigheid van geest weer terug had, begonnen zij op hun politie-fluitjes te blazen en renden onderwijl de trap op en den vluchteling achterna.

Raffles had inmiddels een flinken voorsprong, maar begreep, dat hij in een nadeelige positie was, daar de agenten den weg wisten in het gebouw en hij niet.

Maar het was niet voor het eerst, dat hij in verlegenheid zat. Hij had zich wel eens meer uit een moeilijke situatie gered, ofschoon hij op het oog verloren scheen.

Toen hij op de eerste étage was aangekomen, rende hij onmiddellijk een lange gang in, die zich voor hem uitstreckte.

Ter weerszijden waren glazen deuren en daar doorheen kon hij de verlaten kantoorlokalen zien, die er met hun leege lessenaars en onbezette stoelen spookachtig uitzagen.

Een oogenblik kwam de gedachte bij hem op, om zich in een dezer lokalen, achter een kast of een lessenaar te verschuilen, maar hij kwam daarvan onmiddellijk terug, omdat hij begreep, dat hij binnen enkele oogenblikken omsingeld en ontdekt zou zijn.

Verder rende hij, naar het einde der gang. Daar was ook een deur, maar hij kon niet zien wat zich daar achter bevond, daar deze deur niet van glas was.

Hij vloog er heen, opende haar en juist toen hij de deur achter zich dicht smeed, hoorde hij de eerste stappen van de hem achtervolgende politie-agenten achter zich.

Aan den binnenkant van de deur zat een sleutel en natuurlijk was zijn eerste werk om dezen sleutel om te draaien. Dat hield zijn vervolgers al licht eenige minuten tegen.

Raffles stond nu in een breede gang aan het einde waarvan hij weer een deur zag. Deze deur was niet zooals de andere wit gelakt, maar van fraai donkerkleurig eikenhout.

Hij leidde hieruit af, dat deze deur toegang gaf naar de directie-kamer en hij snelde er op af.

Hij zag dat zijn instinct hem niet bedrogen had en juist toen hij de fraai gemeubelde kamer binnentrad, hoorde hij verwarde stemmen achter de deur, die hij op slot had gedaan. Tegelijk klonken ruwe slagen tegen het paneel van de deur. De politie-agenten, zoo dacht hij, lieten er geen gras over groeien en wilden de deur inhakken om hem te vangen.

Hij vond zijn toestand alles behalve rooskleurig, in welke gedachte hij nog versterkt werd door het feit, dat hij duidelijk zijn naam hoorde roepen.

Het leek wel of het geheele gebouw tot leven gewekt was, want gangen en vertrekken weergalmden van het geroep:

Raffles! Raffles!

— Zoo, mompelde Raffles in zich zelf, de heeren hebben dus begrepen, dat ik het ben. Dat zal er om spannen, maar ik geef het nog niet op; de partijen zijn anders wel ongelijk verdeeld. Zij zullen wel minstens met tien man zijn en ik ben maar alleen. Maar we zullen zien!

En terwijl de bijlagen op het paneel van de deur neerhagelden en door de verlaten gangen van het gebouw weergalmden, keek Raffles eens rond in het vertrek, waar hij zich nu bevond.

Het was een groote kamer, die met donker eikenhout was beschooten. Op den parketvloer lag een fraai Turksch tapijt en aan een der korte wanden stond een groot bureau-ministre. Daar vlak tegenover een groote boekenkast met glazen deuren.

Aan zijn linkerhand was een deur.

Daarheen! dacht hij.

Maar deze deur was op slot en hij was niet bij machte haar in enkele oogenblikken open te krijgen.

Hij zat gevangen als een rat in een val.

Maar Raffles zou Raffles niet zijn als hij den moed reeds opgaf. Hij had natuurlijk de deur, waardoor hij binnengekomen was, eveneens aan de binnenzijde op slot gedaan, zoodat dit de politie-agenten wel weer een paar minuten zou

bezig houden. In die weinige minuten, die hem nog van gevangenneming scheidden, moest hij zien te ontkomen.

Zijn valkenoogen zochten het vertrek af. Hij keek in alle hoeken en gaten. In de eene hand had hij zijn electriche lantaarn en met de andere hand tastte hij over het schrijfvak van den lessenaar.

Bonk! Bonk! klonk het nu op de deur van deze kamer.

De politie-agenten waren er in geslaagd de witte deur in de gang open te rammeien en stonden nu voor de directiekamer, waarin Raffles zich bevond.

Nog één minuut! siste Raffles tusschen zijn tanden.

Even omklemde hij de revolver in zijn achterzak, die hij altijd bij zich had, om op alles voorbereid te zijn, maar hij liet het wapen onmiddellijk weer los. Hij dacht er niet aan zijn vrijheid te koopen ten koste van menschenlevens. Een menschenleven, ook al behoorde dat aan zijn doodsvijanden de politie, was hem heilig. Dan maar naar de gevangenis!

— Maar ze hebben me nog niet! mompelde hij en zette de tanden op elkaar.

Als hij den sleutel maar kon vinden, die op die andere deur paste. Al de politiemannen waren natuurlijk voor deze deur te hoop geloopt, zoodat, wanneer hij de tegenovergestelde deur kon openen, hij een prachtkans had om te ontsnappen.

Maar die sleutel was nergens te vinden.

Als hij eens probeerde die deur in te trappen?

Hij liep er al heen, ofschoon hij wel begreep daarin niet te zullen slagen. Die deur was van dik eikenhout en naar de slagen te hooren, die de politie-agenten op de andere deur deden neerkomen, zouden zelfs zij er nog wel een paar minuten werk aan hebben, voor zij er doorheen waren. Hoe zou hij dan geheel alleen en zonder zware werktuigen die deur kunnen openkrijgen?

Hij haalde zijn looper uit den zak. Daarmee kon hij waarschijnlijk het slot wel openkrijgen, maar dat kostte veel te veel tijd. Zoo'n looper was alleen dan nuttig, wanneer hij op zijn gemak en ongestoord kon werken.

Bonk! Bonk! klonk het steeds op de deur en Raffles zag, toen hij omkeek hoe met elken slag het paneel naar binnen week.

Hij stond nu vlak bij de tegenoverliggende deur en keek haar meewarig aan.

— Als ik jou maar open had, zei hij zachtjes voor zich heen.

Alsof deze woorden een tooverspreuk waren, ging eensklaps de deur open en stond hij tegenover een man met een akelig bleek gelaat en

bloed doorloopen oogen. Zijn borst hijgde, alsof hij doodelijk afgemat was en zijn handen trilden als een espenblad in den wind.

Maar dit alles in zich op te nemen kostte Raffles slechts een ondeelbaar oogenblik. Zonder zich nog langer te bedenken rende hij met het hoofd vooruit op den doodelijk verschrikten man toe, slingerde hem met alle kracht, die in hem was op zij en snelde de kamer uit.

De man viel met een doffen smak op den grond en bleef bewegingloos, met gesloten oogen liggen.

Raffles rende de trap af, die zich voor hem uitstreckte en kwam nu weer in het sousterrain, maar nu in het gedeelte, waar zich de groote, stalen kluis bevond. Hij zag een deur, die daar ongetwijfeld heen leidde en wilde haar openen, maar ook deze deur was gesloten.

— Dat is de deur van de kluis, mompelde hij woedend, en natuurlijk gesloten, wat nu te doen?

Die vraag stellen en haar beantwoorden was het werk van een moment en zonder zich te bedenken, vloog hij de trappen weer op en knielde neer bij het beweginglooze lichaam van den man.

— Die kerel is daar vandaan gekomen en heeft natuurlijk een sleutel bij zich, mompelde hij weer, we zullen eens zien waar... aha, daar is hij al.

En terwijl hij die woorden fluisterend voor zich heen zei, haalde hij een kleinen bos sleutels uit den broekzak van den man, wiens oogen gesloten waren, maar wiens hijgende borst er op wees, dat hij slechts verdoofd was door den val.

Nog steeds vielen de hamerslagen op het paneel van de eikenhouten deur, die lang weerstand bleef bieden aan de pogingen der politiemannen.

Maar Raffles begreep, dat hij haast moest maken en hij snelde naar beneden, opende de deur met den kleinen sleutel van een sterk cilinderslot en trad binnen.

Hij bevond zich nu in een ruimte, waarvan wanden, vloer en zoldering geheel uit beton bestonden. In een der korte wanden bevond zich een groote cilindervormige kluisdeur van zulke geweldige afmetingen als zelfs Raffles nog nimmer had gezien. Hij liep er heen en zag tot zijn verbazing, dat de deur op een kier stond.

Zonder de minste moeite kon hij de deur, die zeer gemakkelijk op haar geweldige, maar buitengewoon zuiver afgewerkte scharnieren draaide, openen en nu zag hij dat de deur door een zogenaamd tijdslot werd gesloten.

Op hetzelfde oogenblik kreeg hij een schitterend idee. Twaalf uur lang kon hij zich

in de kluis opsluiten, zonder dat het ook maar aan iemand mogelijk zou zijn om deze ronde deur te openen, zelfs niet aan den directeur der Bank.

Zijn besluit was nu spoedig genomen. Hij stelde het tijdslot op precies twaalf uur later. Hij zag op zijn horloge dat het één uur was. Hij stelde de klok daarop in en terwijl hij hoorde, dat de eikenhouten deur op de verdieping boven hem, onder de verwoede hamerslagen der politie-beambten bezweek, trad hij de stalen kluis binnen.

Hij liet de deur dicht zwaaien en slaagde er in haar aan de binnenzijde toe te drukken. Onmiddellijk daarop hoorde hij een helder geklikklak en hij begreep, dat de stalen sloten dicht gesnapt waren en nu tegen het stalen kozijn aandrukten, zoodat de deur met geen mogelijkheid vóór den volgenden dag één uur kon worden geopend.

In dien tijd kon er heel wat gebeuren en hij rekende een weinig op zijn goed gesternte, dat hij in dien tijd een middel zou hebben gevonden om zich in veiligheid te stellen. Gelukte hem dat

niet, dan..... dan..... zou dit nog altijd aangewend kunnen worden.

Hij haalde een kleine glazen tube uit zijn zak, welke een wit poederachtige stof bevatte. Het was een eigenaardig soort vergif, dat Raffles altijd bij zich droeg en dat hij op allerlei wijze kon gebruiken. Bij kleine hoeveelheden toegevend, werkte het alleen verdoovend en wel zoo lang als de portie meer of minder groot was geweest, maar in een zekere hoeveelheid was het absoluut doodelijk.

Liever dan in handen van de politie te vallen, zou hij zich zelf, als het niet anders kon, het leven benemen. Maar hij hoopte dat dit niet noodig zou zijn en borg het flaconnetje weer in zijn vestzak,

Daar het pikdonker om hem heen was, haalde hij zijn elektrische lantaarn voor den dag, maar vóór hij die had laten ontgloeien deed hij onwillekeurig een paar passen vooruit, daar hij, hoewel zacht en als op verren afstand, maar toch duidelijk hoorde, dat de politie-beambten voor de ronde kluisdeur waren aangekomen.

De Dubec-Sigaret
is de Sigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk III.

Raffles is dood.

Hij was er niet geheel zeker van, dat het licht van zijn elektrische lantaarn niet door een kier van de deur of de wanden zou heen schijnen en liet het daarom weer in zijn zak glijden. Hij wilde zoo voorzichtig mogelijk te werk gaan en besloot nog even te wachten met licht maken.

Hij wilde zich een paar pas verwijderen, maar eensklaps stond zijn hart stil van schrik, want hij struikelde en viel in zijn volle lengte tegen den grond.

Onwillekeurig strekte hij zijn handen uit om zijn val te breken en nu tastte hij in een kleverig lauw vocht, dat hem onwillekeurig deed rillen.

Hij wilde oprabbelen en kwam daardoor in aanraking met het voorwerp waarover hij gevallen was. Wederom tastte hij met zijn handen en huiverde.....

Het voorwerp waartegen zijn voet gestooten had en dat hem had doen vallen was een lijk..... en het kleverige vocht was bloed.

Raffles dacht nu niet meer aan eigen veiligheid, maar haalde zijn lamp te voorschijn en drukte op het knopje.

Een schitterende stralenbundel schoot uit de lens en verlichtte de ruimte, waarin hij zich bevond tot in alle hoeken. Hij richtte het licht naar den grond en onwillekeurig deinsde Raffles even terug. Zelfs hij, die toch waarlijk wel aan emotievolle gebeurtenissen gewend was, schrok even.

Vóór hem lag als een vormeloze hoop, het lijk van een man, in een grooten bloedplas.

Hier was enkele oogenblikken geleden een moord gepleegd! Raffles bukte zich en bemerkte dat het lijk van den vermoorde nog warm was. Nu begreep hij ook waar die onbekende man, die daar zoo plotseling als een reddende engel in de deuropening was verschenen en die hij zonder complimenten tegen den vloer had geworpen en wel op zóo hardhandige wijze, dat

hij bewusteloos was geraakt, vandaan gekomen was en waarom hij er zoo verschrikt en verward uitzag. Dat was natuurlijk de moordenaar!

Maar wie hij was en wie de moordenaar was, daar had hij niet het flauwste vermoeden van.

Hij gunde zich echter niet lang tijd om over dit vraagstuk na te denken. Hij hoorde de stemmen van de politie-agenten buiten de kluis en kon een glimlachje niet weerhouden bij de gedachte, dat zij, hoewel vlak bij hem, hem toch niet konden arresteeren. Het zou al heel gek moeten loopen als hij niet een middel vond om zich in twaalf uren tijds uit de voeten te maken.

Hij begreep, dat, zoodra het openingsuur van de Bank was aangebroken de politiemannen van den directeur of de employé's zouden hooren, dat er geen kans op was de ronde kluisdeur te openen vóór er twaalf uren verstreken waren, nadat de indringer zich zelf in de kluis had opgesloten. Zij hadden natuurlijk den tijd opgenomen, toen hij in de kluis verdween en zouden dan weten, dat geen macht ter wereld, vóór het één uur had geslagen, in staat zou zijn de kluisdeur te openen. Raffles veronderstelde, dat de mannen met het oog daarop zich in dien tusschentijd zouden verwijderen om tegen één uur terug te keeren en den gevangenen vogel te snappen. Hij hoopte, dat hij in dien tijd een middel zou hebben gevonden om de deur te openen en ongemerkt te verdwijnen.

In eens dacht hij aan hetgeen vroeger de inbreker Hopkins in een dergelijk geval had gedaan, namelijk de klok sneller te laten loopen, zoodat de wijzers eerder op het bestemde uur kwamen, maar tegelijkertijd dacht hij er aan, dat de politie dit slimme trucje ook onthouden had, zoodat zij daartegen haar maatregelen zou nemen.

Hij haalde even de schouders op. Hij zou wel zien wat hij kon doen; hij had voorloopig nog den tijd.

Met het oor tegen den wand luisterde hij eenige oogenblikken. Alles was stil en slechts het eentonige tikken van het slotklokje tegen de achterzijde van de ronde kluisdeur was hoorbaar. De politie-agenten waren heen gegaan of zij hielden zich doodstil om hem in dien waan te brengen.

Raffles rekte zich uit en haalde eens diep adem. Hij kon niet nalaten te denken, dat hij net op het nippertje den dans ontsprongen was en dat het niet veel langer had moeten duren of hij was in handen van zijn doodsvijand, inspecteur Baxter gevallen, die natuurlijk het heele geval in elkaar had gezet.

Maar lang gaf hij zich niet aan die overpeinzingen over. Er moest nu gehandeld worden en hoe eerder hoe beter, want hoewel hij nog

ruim elf uur voor den boeg had, kon dat misschien nog wel te kort blijken.

Hij begon met naar het lijk van den vermoorde terug te keeren en het lichaam te onderzoeken.

Het bleek hem al spoedig, dat de man door verschillende messteken in den rug en den hals was vermoord. Door dat de wonden groot bloedverlies hadden veroorzaakt, zag de vermoorde er spierwit uit. Het was een leeg gebloed lichaam.

Nadat Raffles dit geconstateerd had, onderzocht hij de zakken van den vermoorde om te zien of hij daaruit ook de identiteit van den man kon vaststellen. Hij vond behalve de gewone voorwerpen, als een bos sleutels, een zakmes, een beurs, een notitieboekje, een zakdoek en een portefeuille, waaruit hij te weten kwam, dat de man Black heette, niets, waaruit hij kon afleiden om welke reden de vermoorde zich op dit late uur in de kluis van de Bank had bevonden en hij begon over te hellen tot de veronderstelling, dat Black misschien een inbreker was geweest, die door een bankbeambte op heeterdaad was gesnapt en uit zelfverweer was gedood.

Raffles liet dit denkbeeld echter weer spoedig varen, want waarom zou de man dan met zoo veel messteken gedood zijn, als één reeds in staat geweest was hem weerloos te maken. En overigens was het niet waarschijnlijk, dat een beambte zich op dat uur in de Bank had bevonden. Ook zou hij ter zelfverdediging geen mes, maar een revolver hebben gebruikt. Een mes was meer het wapen van een beroepsmoordenaar, die geen geraas wilde maken om ontdekking te vermijden.

Hij dacht nog even over het geval na, maar schudde het hoofd. Op het oogenblik was het geval hem nog volkomen duister.

Toen hij alle zakken van den vermoorde had leeggehaald, knoopte hij het vest los om te zien of daaronder ook iets zat, dat hem nadere inlichtingen kon geven, maar nauwelijks had hij dit gedaan, of hij uitte een half gesmoorden kreet van verassing.

Op het overhemd van den man schitterde het licht-blauwe lint met bronzen penning, dat het insigne van den politie-beambte in burgerkleding is.

Bij deze ontdekking begon Raffles zacht tusschen de tanden te fluiten. De zaak kreeg nu een geheel ander aanzien.

Had hij eerst gedacht aan een inbreker, die door een bankbeambte was gesnapt en vervolgens aan twee inbrekers, die onder hun werk ruzie hadden gekregen, hetgeen tengevolge had gehad, dat de een den ander had gedood; nu bleven er nog twee andere mogelijkheden over.

De eerste was, dat een der agenten, die hier op wacht had gestaan door een inbreker was overvallen en gedood. Maar dat was niet zeer waarschijnlijk, want hoe kwam die inbreker reeds zoo ver in het gebouw, terwijl dat op alle punten door politie-mannen werd bewaakt? Neen, dat kon het geval niet zijn.

Bleef over de tweede mogelijkheid, namelijk, dat een politie-man, die in opdracht had de kluis te bewaken, overvallen was door een bank-beambte, die zelf in de kluis had willen inbreken. Doorredeneerend vroeg Raffles zich af welke beambte dat dan wel geweest kon zijn, die 's nachts in het Bankgebouw kon vertoeven, met goedvinden van de politie, die het huis bewaakte.

Natuurlijk alleen een hooggeplaatst ambtenaar, misschien wel de directeur.

— Enfin, dacht Raffles, dat alles zou naderhand wel blijken. Op het oogenblik was de moord voor hem van minder belang; hij moest in de allereerste plaats aan zijn eigen veiligheid denken.

Toen hij zoo ver gekomen was en geen andere voorwerpen op het lijk vond, die hem nader konden inlichten, stond hij op, stapte voorzichtig over het lijk heen en begon nu de wanden, den vloer en de zoldering van de kluis te onderzoeken.

Alles was van dik pantserstaal en daar nergens een opening voor een deur of een raam was aangebracht, behalve dan voor de ronde kluisdeur, scheen het wel of er geen ontsnapping mogelijk was.

Raffles zocht nu naar een stopcontact van de elektrische geleiding. Hij had in zijn zak een wonderbaar instrumentje, dat hij zelf uitgevonden en vervaardigd had. Zonder dat ging hij nooit uit, want het stelde hem in staat door het dikste en taaieste staal heen te snijden. Het bestond uit twee platina staven, die met een elektrischen draad verbonden waren. Aan den draad was een stekker bevestigd en door nu sterkstroom op den draad te zetten, gingen de twee platina-staven gloeien.

Het mooie van de uitvinding was, dat de ontwikkelde hitte in de platina-punten zeer hoog was, maar nog vertienvoudigde wanneer men ze met elkaar in contact bracht en hierdoor was het Raffles al menig keer gelukt door het dikste metaal heen te snijden in een betrekkelijk korten tijd.

Hij zou dus zonder twijfel ook door een der pantserplaten van wand of zoldering of vloer heen kunnen snijden en zich zoo een doortocht banen.

Maar hoe hij ook zocht, nergens was een

stopcontact te vinden. Er was zelfs heelemaal geen elektrische geleiding aanwezig.

Dat was een geweldige teleurstelling voor Raffles, want hij had er op gerekend, dat dit evenals in de meeste kluisen van groote bankinstellingen, wel het geval zou zijn.

Nog eens en nog eens doorzocht hij alle hoeken en gaten, maar van een elektrischen draad was geen spoor te ontdekken.

Teleurgesteld borg hij zijn snijtoestel weer in den zak. Dat was hem nu van geen nut, want op zwakstroom, die hij uit zijn elektrische lantaarn had kunnen voortbrengen, werkten deze platina-polen natuurlijk niet.

Wat nu? Even stond Raffles te peinzen. Hij moest zich zelf bekennen, dat zijn toestand nu niet bijzonder aangenaam was. Hij zat hier in een stalen kamer met geen enkele opening. Gelegenheid om een opening te maken bestond wegens het ontbreken van een elektrische geleiding ook niet, terwijl achter de ronde kluisdeur natuurlijk eenige politie-mannen waren opgesteld, die om beurten werden afgelost.

Hij mocht zich waarlijk wel afvragen: Wat nu?

Hij ging naar een der korte wanden van de kluis, waar zich een paar horizontale, boven elkaar staande kasten bevonden. Zij vormden samen een soort koekoek en konden geopend en gesloten worden door een knip. Toen Raffles deze bergplaatsen had onderzocht, want ze waren slechts door de knippen afgesloten, had hij gezien, dat zich daarin een aantal brieven en rekeningenmappen bevonden. Het was het archief van de Bank, dat in de kluis werd bewaard.

Daar Raffles begreep, dat hij zuinig moest zijn met de energie van zijn batterij, doofde hij zijn elektrische lantaarn en klom op den koekoek. Het was de eenige plek waar hij kon gaan zitten, tenzij op den vloer.

Zoo zat hij eenigen tijd te denken. Het was doodstil om hem heen. Hij hoorde slechts het tikken van het slotklokje en zijn eigen ademhaling. Hoewel hij in de duisternis niets zag van het lijk, dat op den vloer lag, voelde hij toch de tegenwoordigheid daarvan als een soort beklemming.

Hoe hij zijn hersens ook peinigde, hij zag geen andere uitkomst, dan het af laten loopen van het slotklokje. Wanneer hij de ronde kluisdeur dan kon openen op een oogenblik, dat de politie-mannen minder waakzaam waren, dan zou het hem misschien nog kunnen gelukken te ontsnappen.

Het was weliswaar één kans op duizend, maar ten minste toch beter dan in het geheel geen.

Hoe langer hij over dit plan nadacht, hoe meer hij er voor ging voelen, maar hij besloot toch nog even te wachten. Misschien viel hem

straks nog iets beters in, want hij had nog den tijd.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en bemerkte, dat het pas half drie was. Hij had dus nog een zee van tijd en besloot te wachten. Hij trok zijn jas uit en ging daar op zitten, want de ijzeren kasten waren niet erg zacht. Hij maakte het zich gemakkelijk in een hoek en doofde zijn lantaarn, die hij had aangestoken om op zijn horloge te kunnen zien.

Weldra bewees zijn regelmatige ademhaling, dat Raffles in deze zonderlinge omgeving en niettegenstaande zijn harde legerstede en het gevaar dat hem boven het hoofd zweefde, gerust sliep.

Eenige uren gingen zoo voorbij.

Plotseling ontwaakte hij.

Zijn eerste werk was zijn lantaarn te doen ontgloeien en te zien hoe laat het was. Hij schrok. Het was elf uur. Hij had lang en vast geslapen en nu nog maar twee uur voor zich om een ontvluchtungsplan te beramen.

Hij ging naar de ronde kluisdeur in den achterkant waarvan het slotklokje tikte en onderzocht dat. Het uurwerk was beschermd door een dik spiegelruitje waarachter hij de radertjes zag wentelen. Dat glas moest kapot, wilde hij de wijzers verzetten.

Reeds lichtte hij een van zijn nikkelen instrumenten op om het glas daarmee te verbrijzelen, toen hij zijn hand liet zakken en er een vreemdsoortig lachje op zijn schrander gelaat verscheen. Zijn grijze oogen begonnen met een harden metaalglans te schitteren en hij wendde zich naar het lijk, waarop hij wederom zijn lichtbundel liet vallen.

— Natuurlijk, dat doe ik, mompelde hij, stom dat ik daar niet eerder aan heb gedacht.

De vermoorde man was een lang, slank type en verschilde niet veel in grootte met Raffles, maar overigens was zijn uiterlijk geheel anders. Het haar was donkerblond, dat van Raffles donkerbruin, bij zwart af. De neus van den vermoorde was sterk gebogen, die van Raffles recht. De lippen van het lijk waren dik en vol, die van Raffles dun en smal.

Maar dat was allemaal geen bezwaar voor den meester-dief. Daar wist hij raad op.

Hij begaf zich naar een hoek der kluis, waar hij een fonteintje had gezien. Daar vond hij een stuk zeep en een handdoek, blijkbaar ten gebruike voor de beambten, die hier onder de stoffige papieren van het archief iets hadden moeten zoeken en daardoor vuile handen hadden gekregen.

Hij deed nu zijn valsch baardje af en wischte zich het gelaat af met den handdoek.

Vervolgens haalde hij een étui uit zijn zak,

waarin zich verschillende fleschjes bevonden, benevens een klein spuitje voor onderhuidsche inspuitingen.

Zijn eerste zorg gold zijn haar. Uit een der fleschjes stelde hij met behulp van veel water uit het fonteintje een vloeistof samen, waarmee hij zijn haar inwreef.

Reeds na enkele oogenblikken werd dit veel lichter en toen het ongeveer de tint had aangenomen van het haar van den vermoorde, deed hij de werking ophouden.

Vervolgens vulde hij het spuitje met parafine en wist zijn neus door een kleine onderhuidsche inspuiting een geheel anderen vorm te geven. Zijn neus was nu veel meer gebogen.

Toen hij zoo ver was vergeleek hij zich, door in den spiegel, die boven het fonteintje hing, te kijken, met het lijk op den vloer en knikte tevreden.

Daarna deed hij het stukje vleeschkleurige caoutchouc, waarop het baardje geïnplanteerd was weer voor, waardoor hij de gelijkenis met het lijk weer voor een groot deel te niet deed.

Hij borg nu al zijn fleschjes en verdere ingrediënten weer weg en begaf zich naar het lijk op den vloer.

Nu begon het akeligste gedeelte van zijn arbeid. Hij opende een der horizontale metalen kasten aan den korten wand van de kluis, waarop hij zoo even gezeten en geslapen had en haalde daaruit een groot aantal mappen te voorschijn. Toen ging hij het lijk van den vermoorden man halen en legde dit in de kast. Daarna legde hij er voorzichtig de weggenomen mappen weer op en sloot de kast af.

Het was intusschen half twaalf geworden. Raffles ging naar de ronde kluisdeur, legde zijn oor tegen het kozijn en knikte tevreden. Hij meende heel duidelijk fluisterende stemmen te hooren. Ongetwijfeld waren de politie-mannen voor de deur opgesteld om op het eerste sein naar binnen te stormen, zoodra de klok één had geslagen en het tijdslot zich geopend had.

— En nu moet ik de heeren een verrassing bezorgen, mompelde hij. Nogmaals werd het lederen étui met fleschjes voor den dag gehaald en begon hij een kleine plek ter hoogte van zijn slaap met een der watertjes in te smeren. Na een paar oogenblikken begon de huid op die plek te verkleuren, donkerder te worden, eerst geel, daarna licht bruin en vervolgens helderrood.

Toen hield hij op, borg het étui weer in zijn zak en bukte zich nu over den bloedplas, die op de plek lag waar de vermoorde had gelegen. Voorzichtig wreef hij wat van dat bloed over zijn haar aan de rechterzijde van zijn hoofd en liet ook wat langs zijn rechterwang loopen.

Hij bekeek zich zelf in den spiegel en moest

bekennen, dat hij er uit zag alsof hij een kleine maar diepe wonde had aan den slaap. Het was alsof daar een geweer- of revolverkogel was binnengedrongen.

Dit was blijkbaar ook zijn bedoeling, want hij knikte tevreden met het hoofd.

Nu haalde hij de kleine glazen tube met het sterke vergif uit zijn vestzak en nam daaruit een paar korrels, die hij in een leeg fleschje, dat hij uit zijn étui haalde, met een hoeveelheid water vermengde.

— Zoo! mompelde hij, dat is genoeg om me voor eenige uren bewusteloos te maken en het voorkomen te geven van een lijk.

Zonder te aarzelen slikte hij dat drankje naar binnen en borg het fleschje weer in het étui.

— Het is te hopen, dat zij mijn zakken niet dadelijk onderzoeken, als ze me straks vinden, mompelde hij.

Nu ging hij naar de plek, waar het lijk had gelegen, haalde zijn revolver voor den dag en loste een schot tegen de zoldering. De kogel vloog omhoog en kaatste terug tegen den vloer, waar hij met afgeplatte punt bleef liggen. Dien afgeplatten kogel stak Raffles in zijn zak.

Wat hij verwacht had gebeurde. De knal van het schot had groote consternatie achter de ronde kluisdeur veroorzaakt. De daar opgestelde politie-agenten hadden het natuurlijk gehoord en begrepen wat de oorzaak was. De opgeslotene had zich in zijn radeloosheid met een kogel uit zijn revolver van het leven beroofd.

Dat was dus het einde van den Grooten Onbekende, dien men niet levend in handen zou krijgen! De deur bleef echter gesloten. Zij moesten nog een vol uur wachten voor de schoten zich openden en men het slot met den gewonen sleutel kon openen.

Hoofdstuk IV.

Raffles, de onsterfelijke.

Toen Raffles den man, die de deur zoo onverwacht had geopend, tegen den grond geslingerd had en hij achter de ronde kluisdeur verdwenen was, stormden de politie-agenten, die het paneel van de eikenhouten deur hadden ingebeukt, de directiekamer binnen en zagen het lichaam van den man op den grond, vlak bij de deur liggen.

Terwijl enkelen hem oprichtten en naar een stoel droegen, stormden de anderen verder, de trap af en de stalen deur door van het sous-terrain.

Zooals te verwachten was, werden zij in hun vaart gestuit door de gesloten, ronde kluisdeur. Zij begrepen, dat hiertegen geen bijl- of hamerslagen zouden baten en beraadslaagden wat zij zouden doen.

Inspecteur Baxter, die zijn mannetjes had aangevoerd, plaatste er twee bij de ronde deur op wacht, voor het geval de vluchteling, van wien zij veronderstelden dat hij Raffles was, de deur onverwacht mocht openen, om aan den haal te gaan.

Toen hij dit gedaan had, keerde hij met de twee anderen terug naar de twee mannen, die het lichaam van den bewusteloozen man naar een stoel hadden gedragen en nu pogingen aanwendden om hem bij te brengen.

Zij slaagden hierin weldra en de man keek met verbaasde bliken om zich heen.

Toen hij zag waar hij was en weer eenige herinnering scheen te krijgen van hetgeen er zoo juist geschied was, kwam er een angstige uitdrukking in zijn oogen. Hij keek de politiemannen met een stomme vrees aan en scheen niet anders te verwachten, dan dat zij hem zouden gevangen nemen.

Maar niets van dit alles gebeurde en Baxter, die intusschen was genaderd, vroeg hem wat er gebeurd was.

De man was niemand anders dan de directeur van de bank, die met de politie had afgesproken, dat hij dien nacht ook in het gebouw zou blijven om met hen de diamanten van den hertog van Norfolk, die inderdaad in de kluis van deze bank waren ondergebracht, te bewaken.

Hij vertelde nu, dat de politie-agent, dien Baxter beneden in de kluis had geplaatst, zich even had verwijderd en dat hij daarom zoolang diens plaats had ingenomen. Op een oogenblik dat hij zich even boven aan de trap bevond en de deur van zijn kamer wilde binnengaan, was er een hem onbekende man verschenen, die hem met zoo'n geweldige vaart van de sokken had geloopt, dat hij met een smak tegen den muur terecht kwam. Verder wist hij zich niets meer

te herinneren, maar veronderstelde dat hij in zwijm gevallen was. Als de heeren er niets op tegen hadden wilde hij nu wel de bewaking van de bank alleen aan hen overlaten, want hij voelde zich na zijn val duizelig en zwak.

Zijn tegenwoordigheid was nu toch niet meer noodig, want ongetwijfeld had de indringer het tijdslot aan de binnenzijde van de deur opgemerkt en door dat twaalf uur verder te zetten kon hij daardoor iedereen, zelfs hem, den directeur, beletten met den sleutel het slot te openen, daar het tijdslot de schoten van de deur aan de binnenzijde met stalen klauwen vasthield.

Zeer waarschijnlijk was er voor den volgenden middag één uur geen kans om den vreemdeling wie dat dan ook zijn mocht, te snappen.

Inspecteur Baxter deelde den directeur mede, dat hij alle reden had te veronderstellen, dat de indringer niemand anders was dan Raffles en dat hij het er op gezet had dezen fameusen kerel, die nu al zoo vele jaren door de politie van alle landen werd gezocht, te knippen, zoodat hij het gerust aan hem kon overlaten om de Bank te bewaken. Het vooruitzicht, dat hij eindelijk dien Raffles, dien Lord Edward Lister te pakken zou krijgen, ontroofde hem elke gedachte aan slaap en de directeur kon gerust heen gaan, als hij maar wilde beloven den volgenden middag tegen één uur present te zijn om met zijn sleutel de deur te openen.

De directeur Finley genaamd, die op het vernemen van den naam Raffles zoo mogelijk nog bleeker was geworden dan hij al was, beloofde dat hij aanwezig zou zijn tegen den tijd, dat het tijdslot zou werken, maar overhandigde Baxter al vast den sleutel opdat deze, indien hem soms iets mocht beletten te komen, in zijn plaats zou kunnen handelen.

Baxter dankte Finley in warme bewoordingen voor het vertrouwen in hem getoond en gaf hem een politie-agent mede om hem naar huis te geleiden.

Toen Finley op weg naar huis was, ademde hij wat vrijer. Weliswaar was hij nog niet geheel veilig, maar de eerste schreden had hij toch al gezet en hij besloot er geen gras over te laten groeien, maar met den eersten den besten sneltrein naar Dover te vertrekken, de Kanaalboot te nemen naar Calais en dan verder zijn spoor uit te wisselen door een of andere boot naar Zuid-Amerika te nemen.

Hij dacht er met een rilling aan, hoe de indringer natuurlijk in de kluis het lijk had moeten vinden van den politie-man, dien hij zoo juist vermoord had en hij tastte met z'n handen in zijn binnenzak om te voelen of hij het etui met de kostbare diamanten, die hij onmiddellijk na den moord uit het loket van de sale had gehaald,

nog bij zich had. Hij dankte zijn goed gesternte, dat dit voorval met den indringer er tusschen was gekomen. Zijn schrik en angst en ontdaantheid hadden de politie-mannen natuurlijk wel opgemerkt, maar aan een andere oorzaak toegeschreven. Zij hadden eenvoudig gedacht dat hij zoo geschrokken was van den bruuksen overval van Raffles, hetgeen ook ten deele het geval was.

Intusschen hadden Baxter en zijn mannetjes een complete bewakingsdienst op touw gezet. Twee man zouden de ronde kluisdeur bewaken, om toch maar niets te verzuimen en er zorg voor te dragen, dat de binnengeslovene er niet stiekum tusschen uit kneep. Die twee man zouden dan om de twee uur worden afgelost om wat rust te kunnen nemen. Daar zij met zijn zessen waren, Baxter zelf niet meegerekend en ook niet den politie-agent, die door Baxter in de kluis op post was gezet en van wien hij niet het flauwste vermoeden had, dat hij door den directeur vermoord was. Baxter dacht niet anders dan dat de man ongesteld geworden en naar huis gegaan was.

Het bleek dus dat Raffles in de kluis goed geraden had. De politie-mannen lieten de ronde kluisdeur, waarachter hij veilig opgeborgen zat, geen minuut uit het oog.

Toen het 's morgens negen uur was geworden, werd de Bank voor het publiek geopend. De employé's namen hun plaatsen achter hun lessenaars in en alles ging zijn gewonen gang, daar slechts enkelen van de hoogste beambten er van op de hoogte waren wat zich des nachts had afgespeeld en er natuurlijk niet over spraken.

Tegen twaalf uur, dus één uur vóór dat de deur geopend zou kunnen worden, verzamelden zij zich in de gang van het sousterrain, vlak voor de ronde kluisdeur en wachtten de dingen af, die komen zouden.

Toen even twaalf uur het schot klonk achter de deur, begreep iedereen welk drama zich daar in de kluis had afgespeeld. Er was natuurlijk geen twijfel aan, dat de bandiet geen uitweg had geweten om te ontvluchten en liever dan levend in de handen van de politie te vallen, zelfmoord had gepleegd, door zich een kogel door het hoofd te schieten.

De politie-mannen, die de wacht hielden, stelden onmiddellijk hun chef, inspecteur Baxter, er van in kennis en met ongeduld werd het uur verbeid, waarop zij konden gaan zien of hun veronderstelling waarheid bevatte.

Intusschen liet Baxter een geneesheer halen en toen de deur eindelijk klokslag een uur kon worden geopend, ging hij met den dokter en een tweetal agenten naar binnen, zeer behoedzaam, omdat men een bandiet als Raffles natuurlijk niet kon vertrouwen.

Maar hun veronderstelling bleek juist te zijn. Midden in een bloedplas en met een kogelwond aan het hoofd, lag de beruchte dief en inbreker dood op den grond met de revolver, waarmede hij zich zelf een kogel door de hersens had gejaagd, nog in de verstijfde hand.

De dokter boog zich even over den man heen, keek naar den bloedplas en meende dat een nader onderzoek niet noodig was. Het lijk begon al stijf te worden. Het was ook al een uur geleden, dat de kogel afgevuurd was, dus er was geen denken meer aan den man te redden.

Daar hij verlangde naar zijn hem wachtende patienten terug te keeren, vertrok hij onmiddellijk na het invullen van het overlijdensformulier. Er bestond dan ook geen enkele reden om hem terug te houden.

Inspecteur Baxter verzocht den onderdirecteur en den procuratiehouder de zaken gewoon voort te zetten, alsof er niets gebeurd was, dan zou hij met zijn mannetjes wel de noodige maatregelen nemen om te zorgen, dat niemand iets van het voorgevallene merkte. Als hij maar de beschikking kon krijgen over een der spreekkamers, dan zou hij daar het lijk van den indringer neerleggen in afwachting, dat dit later door een ambulance-wagen zou worden gehaald. Ten einde geen opzien te verwekken zou dit pas des nachts gebeuren. Baxter zou de spreekkamer afsluiten en met zijn mannen heen gaan om rapport uit te brengen.

Een en ander werd door de Bankbeambten goedgekeurd en de zaken van de Bank gingen hun gewonen gang, zonder dat iemand ook maar het geringste vermoeden had welk drama zich daar beneden in de kluis had afgespeeld.

Baxter liet nu door een paar man het lijk van Raffles naar de bewuste spreekkamer brengen en legde het daar op een tafel. Vóór hij heenging, zag hij uit een der zakken van het lijk een notitieboekje steken, waaruit duidelijk bleek, dat de zelfmoordenaar niemand anders was dan Raffles, alias Lord Edward Lister, dien hij al zoo lang zocht.

Hij bleef een oogenblik op het lijk neerzien en kon niet nalaten bij zich zelf de opmerking te maken, dat hij zich dien Raffles heel anders had voorgesteld. Dat donkerblonde haar en die gebogen neus vond hij niet erg gentleman-achtig. Maar hij dacht daarover niet lang na, sloot de deur van de spreekkamer af en vertrok om rapport uit te brengen.

Inwendig jubelde hij, want hoewel het hem speet, dat hij den meesterdief niet levend in handen had kunnen krijgen, had hij nu toch ten minste de genoegdoening, dat zijn leven niet meer zou worden vergald door dezen man, die hem tot dusverre altijd te slim af was geweest.

Eenige uren gingen voorbij, de middag verstreek en het uur, waarop de Bank gesloten zou worden, brak aan.

Plotseling, tegen vijf uur, deed het lijk, dat op de tafel in de spreekkamer lag, zijn oogen open, maar sloot ze onmiddellijk weer. Het gif had zijn werking gedaan en het leven keerde terug. Maar Raffles, die nimmer zijn tegenwoordigheid van geest verloor, begreep onmiddellijk, nadat hij zijn bloed weer sneller door zijn aderen voelde stroomen, dat nog steeds de grootste voorzichtigheid geboden was.

Hij opende zijn oogen nu tot een spleet en gluurde door zijn oogharen heen, het vertrek waar hij lag, rond. Hij zag weldra dat hij alleen in een spreekkamer van de Bank lag. Nu richtte hij zich langzaam op en begon zijn achterhoofd te wrijven.

— Tjonge, mompelde hij zachtjes, de heeren hadden me wel op een kussentje kunnen leggen, wat is die tafel hard, m'n kop doet er pijn van. En mijn armen en beenen zijn nog zoo zwaar als lood, ik geloof nooit, dat ik ze al gebruiken kan.

Tegelijk probeerde hij het, en ja, al was het nog wat onbeholpen en langzaam, hij kon zijn ledematen toch bewegen.

Zonder echter van de tafel waarop hij lag, af te gaan, keek hij naar de klok en zag dat het kwart voor vijf was. Hij wist, dat de Bank om vijf uur gesloten werd en besloot zich tot dien tijd rustig te houden. Men kon nooit weten wat er nog gebeuren zou.

Die vijftien minuten schenen hem een eeuwigheid toe, maar eindelijk toch hoorde hij door de gesloten deur heen, in de gangen heen en weer loopen en zich verwijderende voetstappen. De klerken hadden hun taak ten einde gebracht en gingen heen.

Toen alles stil was geworden, richtte hij zich op en schoof van de tafel af. Hij luisterde aan de deur en toen hij niets meer vernam, wilde hij de deur openen. Maar deze was natuurlijk op slot. Dat was echter geen bezwaar voor Raffles en hij tastte in zijn zak.

Nu hij alleen was en op zijn gemak kon werken, was er geen slot te ingewikkeld voor hem. In een tiental minuten had hij het slot open en stond in de gang.

Nu naar beneden! Hij kon het Bankgebouw nog niet verlaten, omdat het nog klaarlichte dag was, maar, daar hij rammelde van den honger, besloot hij op onderzoek naar wat eten uit te gaan.

Hij kwam beneden in het sousterrain bij de kleedkastjes van het personeel en gluurde bij elk kastje naar binnen en werkelijk, eindelijk werd zijn moeite beloond en vond hij in een

zeiltje, waarin een stuk vetvrij papier lag, een overgelaten boterham. Het waren maar een paar gewone sneden brood met roggebrood er tusschen en waarschijnlijk door een kantoorlooper overgelaten, maar honger maakt rauwe boonen zoet en hij zette er met smaak zijn tanden in.

Nadat hij gegeten had, voelde hij zich weer een ander mensch en ging nu inspectie houden in de stookruimte, om te zien of hij langs dien weg weer ontsnappen kon. Hij vond daar alles in volmaakte orde en ging nu naar de kluis.

In de gang, die zich voor de kluis uitstrekte, vond hij twee stopcontacten en het zou hem natuurlijk weinig moeite gekost hebben om zijn smeltapparaat in werking te brengen, maar hij deed dat niet. Hij was eerst van plan geweest het lijk van den vermoorden man op de tafel in de spreekkamer te leggen, om de politie in den waan te brengen, dat de man inderdaad Raffles

was, maar bij nader inzien deed hij dat niet, daar hij eensklaps een ander denkbeeld kreeg.

Weliswaar had hij in de kluis kunnen inbreken en een van de safedeurtjes open maken om te zien of daar wat van zijn gading was, maar hij bedacht, dat het in zoo'n geval makkelijk zou kunnen gebeuren, dat hij het geld en goed stal van een eerlijk man en dat wilde hij niet.

Hij liet dus de kluisdeur zooals zij was, ging naar de stookruimte terug, kroop door de rookgang omhoog naar het dak, liet zich daar, toen het duister geworden was, van de brandladder en verder langs een afvoerpijp voor het regenwater naar beneden en begaf zich op weg naar huis met een kalme en opgewektheid van geest alsof hij een gewoon wandelingetje gemaakt had en niet pas aan een zeer gevaarlijke kans om te worden gearresteerd, ontsnapt was.

Eindelijk gevonden!
De Dubee-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

Inspecteur Baxter is ten einde raad.

Het was precies half tien in den avond, toen Raffles, een beetje flauw van den honger en nog een beetje stijf in zijn ledematen, maar overigens volmaakt gezond, den sleutel van het tuinpoortje achter zijn huis omdraaide en door den tuin naar de achterdeur liep, om zoo naar binnen te gaan.

Hij was blij weer thuis te zijn en eens van een hartig maal te kunnen genieten, om welke reden hij een deuntje neuriede.

Zoo kwam hij binnen, zonder zich de minste moeite te geven stil te zijn. Dat was nu eenmaal zijn zorgeloze natuur.

Maar niet zoodra was hij binnen of hij had daar spijt van, want nauwelijks had hij een paar treden van de trap op geloopt of zijn oude kamerdienaar Gaston, die meende iets te hooren, kwam aangeloopt en sloeg, hem ziende, een kruis en snelde weg zoo vlug zijn oude beenen hem konden dragen onder het geroep:

— Een spook! Een spook! De geest van

onzen dierbaren meester is gekomen om hier te spooken.

Dit hoorende ging Raffles een licht op. Zeer waarschijnlijk had Baxter in zijn vreugde, dat hij den Grooten Onbekende had gevangen, zij het dan ook niet levend, de pers hiervan in kennis gesteld, zoodat de avondbladen reeds de tijding van zijn dood hadden gebracht. Deze bladen waren natuurlijk door zijn vriend Brand gelezen en deze had het treurige nieuws aan Gaston medegedeeld.

Vandaar zijn schrik.

Raffles moest onwillekeurig glimlachen. Maar het volgende oogenblik begreep hij dat het noodzakelijk was zijn vrienden zoo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van zijn avontuur, daar hij niet gaarne voor een geest wilde aanzien worden, maar veel liever als een gezond mensch van vleesch en bloed een krachtigen maaltijd opgediend zag.

Hij liep met twee treden tegelijk de trap op

naar boven en stond tegelijkertijd voor Charly Brand, die hem met een gezicht, zoo wit als een doek, aankeek.

Daar was ook wel reden toe, want Raffles droeg nog steeds zijn vermomming en ofschoon Brand wel gewoon was aan een gedaanteverandering van zijn vriend, wist hij niet of deze het wel was, daar hij niets van deze vermomming had gezien. De oude Gaston echter had Raffles' oogen onmiddellijk herkend.

Gelukkig begreep Raffles de aarzeling van zijn vriend en zonder hem den tijd te geven vragen te stellen, rukte hij het valsche baardje van zijn kin en duwde met zijn twee vingers op de parafine, die hij onder het vel van zijn neus had gespoten, zoodat het bultje, dat gediend had om dat lichaamsdeel heel wat krommer te laten schijnen, dan het inderdaad was, scheef kwam te zitten, hetgeen een allerbespottelijkst gezicht was.

Tegelijk riep hij:

— Halo, Charly, kijk me niet zoo verwilderd aan. Ik ben het, hoor, in levende lijve! Als je maakt, dat ik binnen drie minuten wat te eten krijg, zal ik je alles vertellen!

Nu twijfelde Brand geen oogenblik meer. Dat was het gelaat, dat waren de oogen en vooral, dat was de onuitputtelijke humor en vroolijkheid van zijn eenigen vriend, om wiens vermeenden dood hij bittere tranen geschreid had, zonder dat hij dat echter aan iemand had durven be-
kennen.

Hij snelde op hem toe, drukte hem aan zijn borst en greep zijn beide handen zoo stevig in de zijne alsof hij ze wilde verpletteren.

— All right, Charly, All right! riep Raffles lachend uit. Je ziet wel, dat ik nog niet dood ben en ik zal je dat aanstonds aan tafel nog beter bewijzen, want ik rammel met permissie van den honger en dat is toch iets waar een geest geen last van heeft.

Brand liet er geen gras over groeien en zorgde er voor, dat zijn vriend binnen vijf minuten een goed toebereide koude lunch voor zich had staan. Onder het eten kreeg hij de geheele geschiedenis, die zich in het bankgebouw had afgespeeld te hooren.

— En wat nu? vroeg Brand, toen het verhaal uit was. Als ik het goed begrepen heb, ben je nog geen stap nader gekomen tot de diamanten, waar het je toch om te doen was, als ik me niet vergis.

— Ongetwijfeld, Charly, hernam Raffles, maar voor ik iets anders doe, moet ik onzen vriend Baxter even op de hoogte brengen. De goeie kerel schrikt zich anders dood, als hij ziet, dat het lijk van Raffles beenen gekregen heeft en er van door gegaan is. We zullen hem een

briefje schrijven. Wil jij in dien tijd Henderson even waarschuwen, dan kan hij op de motorfiets dat briefje bezorgen, want er is natuurlijk haast mee.

Een half uur later tufte een motorfiets langs het Thames Embankment, in de richting van Scotland Yard. Het was Henderson, die op weg was om den brief van zijn meester te bezorgen.

Voor het groote gebouw, waarvan uit alle vensters een helder licht straalde, stond een gesloten auto van eigenaardigen vorm te wachten. Het was de lijkenwagen, waarmee gewoonlijk drinkelingen en andere overleden personen naar het politiebureau worden vervoerd.

Juist toen Henderson zijn motor stopte, kwam inspecteur Baxter de deur uit en wilde, vergezeld van twee detectives en inspecteur Marholm, in de auto stappen. Hij nam zelf den brief in ontvangst, vroeg aan den reusachtigen boodschapper of er geen antwoord op was en toen hij een ontkennend antwoord ontving, maakte hij de enveloppe open.

Nauwelijks had hij een paar woorden gelezen of hij wierp den brief op den grond, sprong naar de auto en gaf den chauffeur bevel den motorrijder, die zoeven den brief had gebracht, achterna te rijden.

Marholm en de andere detectives, die dat hoorden, hadden geen gelegenheid zich bij hun chef te voegen en keken de snel weggrijdende auto met verbaasde oogen na.

Wat was er gebeurd, dat hun chef aanleiding had gegeven er zoo plotseling en nog wel alleen van door te gaan?

Marholm begreep, dat het antwoord op die vraag wel in den ontvangen brief te lezen zou zijn en raapte de missieve op.

Maar nauwelijks had ook hij een paar woorden gelezen of hij uitte een kreet van verbazing. De brief luidde als volgt:

Waarde Inspecteur Baxter!

Kent ge het beroemde tooneelstuk, waarin de volgende zinsnede voorkomt: Henri de Lagardère is niet dood.... hij leeeeeeft. Ongetwijfeld, niet waar! Welnu, zeg in plaats van Henri de Lagardère, John Raffles en ge hebt nog nooit zoo zuiver de waarheid gesproken.

Ik begrijp niet hoe ge er toe gekomen zijt mij voor dood aan te zien, terwijl ik op het oogenblik juist een heerlijken maaltijd verorberd heb en me nog nooit zoo springlevend heb gevoeld. Als ge me niet gelooft, ga dan maar kijken in de Londensche Zuidwest Bank; op de tafel in de spreekkamer ligt niets meer. Ik neem u die ver-

gissing niet kwalijk, want het beste paard struikelt wel eens, maar wat ik u wel kwalijk kan nemen, is, dat ge me niet eens een kussentje hebt gegeven voor mijn hoofd. Hout is hard, mijnheer de inspecteur en al ben ik Raffles. ik ben toch óók maar een mensch.

Maar komaan, zooals ik gezegd heb, neem ik u dat niet kwalijk en wil ik u dit toonen, door u mede te deelen, dat ge u ruimschoots schadeloos kunt stellen voor mijn ontvluchting door, zoo spoedig ge daartoe in de gelegenheid zijt, den heer Finley, den directeur der bank te arresteeren, die een uwer politie-beambten, Black genaamd, gedood heeft.

Het lijk van dezen man heb ik gedurende mijn verblijf in de kluis van genoemde bank ontdekt. Het ligt in de ijeren, horizontaal geplaatste kasten aan een der korte wanden van de kluis. Misschien denkt ge, dat ik den gek met u steek, maar ga en overtuig u. Bovendien zult ge bij navraag bemerken, dat genoemde politieman vermist wordt.

Met vriendelijke groeten en tot een volgenden keer.

John Raffles,
alias Lord Lister.

Marholm had het briefje tot het einde toe gelezen, hetgeen Baxter niet had gedaan. Toen deze gezien had, dat Raffles, hoe onbegrijpelijk het ook scheen, niet dood was en uit de spreekkamer van de bank ontvlucht was, had hij niet verder gelezen, maar er alleen aan gedacht door den boodschapper na te rijden, te trachten diens verblijfsplaats op te sporen.

Maar Henderson was een te geroutineerd motorrijder om, toen hij zag, dat de politie-auto hem achterna ging, er niet voor te zorgen, dat hij in minder dan geen tijd te midden van het drukke verkeer onvindbaar geworden was, zoodat de auto dan ook binnen korten tijd terug moest keeren.

Toen de auto weer voor het gebouw van Scotland Yard stil hield, stond Marholm juist gereed om er met een paar man op uit te gaan, teneinde te onderzoeken of Raffles in zijn briefje de waarheid had gesproken.

Op het zien van Baxter, die met een kleur van opwinding uit de auto sprong, wachtte hij nog even en volgde zijn onmiddellijken chef naar binnen.

Baxter was in een beestachtig humeur. Zonder een woord te spreken liep hij als een getergde leeuw in zijn kamer heen en weer.

Marholm durfde hem niet storen en waagde het niet zijn gedachtengang te onderbreken. Hij

kende zijn chef en wist, dat deze in zoo'n bui niet te na gekomen moest worden.

Maar eindelijk werd het zwijgen en het ijsberen hem toch te machtig en zei hij:

— Zeker tevergeefs geweest, die achtervolging van den motorrijder, hè chef? Ik was er wel bang voor.

Baxter kwam met versnelden pas naar zijn ondergeschikte toe en bleef hijgend vlak voor deze staan.

— Ja, beet hij hem toe, ja, natuurlijk, meneer was er wel bang voor, hij dacht het wel! Mijnheer weet alles vooruit. Het is mij onbegrijpelijk mijnheer, waarom men voor u nog geen standbeeld heeft opgericht. U weet alles, letterlijk alles en u weet me nu natuurlijk ook te vertellen, dat er nimmer een lijk in de Londensche Zuidwest bank heeft gelegen, niet waar? Natuurlijk! U weet alles en wij weten niets. U bent slim en wij zijn ezels....

Baxter zweeg even, niet omdat hij niet nog meer op zijn gemoed had, dat hij wilde luchten, maar eenvoudig omdat hij buiten adem was. Hij scheen een beroerte nabij.

Marholm maakte van die gelegenheid gebruik om er een paar woordjes tusschen te gooien.

— Met uw verlof, inspecteur Baxter, zei hij op zoetsappigen toon, ik zou nooit hebben beweerd, dat er geen lijk heeft gelegen in de Bank! Want dat zou bezijden de waarheid geweest zijn! Er heeft wel degelijk een lijk in de Bank gelegen en trouwens, het ligt er nog!

— Zoo mijnheer, ligt het er nog, viel Baxter in, die nu weer genoeg adem had om zijn verwoede redevoering voort te zetten, zoo, ligt het er nog? Prachtig hoor, ik moet het zeggen, u weet altijd meer dan een ander. Misschien kunt u mij wel zeggen wie dat briefje heeft geschreven, dat ik zoo juist ontving. Ik heb duidelijk aan de hand gezien, dat het van Raffles moet zijn. Die vent heeft me al zoo dikwijls geschreven, dat zijn hand me dag en nacht voor den geest staat. Of is dat soms ook niet waar? Nu mijnheer Marholm, u die alles weet, waarom antwoord u mij niet? Ik vraaaaaag u, waarom antwoord u mij niet? Hebt u uw tong verloren of ben ik soms maar lucht en geen antwoord waardig? Waarom....

— Jawel, inspecteur, jawel, zei Marholm, die nu heusch bang werd, dat zijn collega van woede uit elkaar zou barsten, jawel, ik wil en zal u wel antwoorden, maar u laat me niet aan het woord komen, anders....

— Hoor me nu toch zoo'n kerel eens aan, barstte Baxter weer los, die zegt, dat ik hem niet aan het woord laat komen en hij doet niets anders dan zwammen, zwammen, zwammen, waar het eind van weg is, kletsen, raaskallen, on-

zin uitkramen, zwetsen, weet ik wat meer, hoe zou ik anders weten, dat u het niet met mij eens is, als u dat niet gezegd had en hoe zou u het hebben kunnen zeggen, als ik u niet aan het woord had laten komen? Geef me daarop nu eens antwoord, mijnheer Marholm, breng nu eens wat in tegen die logica. Dat kunt u niet, mijnheer, dat is onmogelijk, dat kunt u, die toch zoo knap, zoo verbazend knap, zoo ontzettend knap zijt niet, ant....woord.... u.... nu.... daar.... eens.... op....

Baxter was uitgeput. De aderen lagen als dikke koorden op zijn voorhoofd en zoo rood als een kalkoensche haan en naar adem snakkend als een visch die drie dagen op een heeten stoof heeft gelegen, viel hij als een vormelooze massa, als een hoopje afval in een stoel, die toevallig tegen den wand stond en steunde en kermde om een toeschouwer het hart te doen breken.

Marholm, die wel gewend was aan dergelijke uitbarstingen van woede, had dit moment zien aankomen en er op gewacht om het woord te nemen, wel begrijpend dat zijn chef de eerste vijf minuten niet in staat zou zijn een verstaanbaar woord te uiten.

Hij nam nu het briefje, dat hij in zijn zak had gestoken in de hand en begon het met duidelijke stem voor te lezen.

Nauwelijks had hij dit gedaan of Baxter sprong op.

— Wel allemachtig! schreeuwde hij het uit, en met zulk een belangrijk bericht in zijn zak, staat hij hier te kletsen en te zwammen zonder er op uit te trekken! Mijnheer, het spijt mij dat ik u het zeggen moet, maar u hebt niet het minste begrip van een ernstig geval. U laat alles

maar blauw-blauw. U verzet geen voet en staat hier maar redevoeringen te houden, in plaats van er van door te gaan met de noodige manschappen om dien vent te arresteeren, dien moordenaar, dien fielt, dien....

— Wien bedoelt u, mijnheer Baxter? vroeg Marholm.

— Wie ik bedoel? Die vraagt me wien ik bedoel! Wel, wien anders dan dien Finley, dien schurk, dien moordenaar, die....

— Dacht u dan soms, vroeg Marholm, dat die vent op ons heeft gewacht? Die heeft natuurlijk al lang het hazenpad gekozen, als het ten minste waar is, wat Raffles schrijft en ik zou er de voorkeur aan geven eerst eens te onderzoeken of het wel waar is, wat Raffles schrijft en of dat lijk wel degelijk in de Bank ligt of dat hij ons een kool wil stoven.

— Maar natuurlijk! bulderde Baxter opnieuw, natuurlijk! Wie heeft dan gezegd dat we dat niet moeten doen? Natuurlijk gaan we eerst naar de Bank om te zien of daar een lijk ligt. Ik begrijp alleen niet waarom u nog niet op weg bent. Dat had al lang moeten gebeuren. Vooruit, mijnheer, vooruit! Waar wacht u nog op? Ik vraag, waar wacht u nog op?

— Ik wachtte alleen op u, inspecteur, waagde Marholm nog te zeggen, maar Baxter was door zijn woede heen en duwde zijn collega met een forschen stoot op zij en snelde naar buiten, naar de nog steeds wachtende auto.

Marholm, die begreep, dat er op het oogenblik geen redeneeren was tegen den woedenden man, gaf den detectives, die in de gang stonden een wenk en volgde hem in de auto.

Hoofdstuk VI.

De tentoonstelling.

Gedurende den nacht, die volgde zijn op gedwongen verblijf in het Bankgebouw, sliep Raffles uitstekend. Hij was met een weinig hoofdpijn naar bed gegaan, hetgeen niet te verwonderen was na het gebruik van de dosis vergif, die hem gedurende eenige uren het aanzien van een lijk had gegeven. Maar zijn ijzersterk en gezond gestel had gedurende den slaap weer alle krachten herwonnen en hij stond den volgenden morgen op zoo frisch als een hoentje.

Toen hij met Charles Brand aan het ontbijt zat, kwamen de diamanten van den hertog van Norfolk weer ter sprake.

— Vandaag is de expositie in de Coburn-hall in Regent street, aldus leidde Raffles het gesprek in, we zullen er eens heen gaan om poolshoogte te nemen.

— Ben je dan nog altijd van plan om je die diamanten toe te eigenen? vroeg Brand, die het niet erg prettig scheen te vinden, dat zijn vriend

de zaak niet wilde laten loopen, daar hij er reeds zulke onaangename gevolgen van ondervonden had.

— Wel zeker, m'n jongen, waar denk je aan? zei Raffles lachend, terwijl hij een eitje pikte. Als ik zoo iets in mijn hoofd heb, dan geef ik het niet zoo gauw op.

— Neen, dat weten we, hernam Brand met een zucht.

— Dat dacht ik ook, meende Raffles. Daarom verwondert het me zoo, dat je er naar vraagt. Ik dacht dat je me beter kende.

— Nu ja, zei Brand weer, ik vraag het daarom, omdat ik meende, dat je met die heele expeditie nog niet veel wijzer bent geworden. En nu die diamanten in het openbaar worden geëxposeerd geloof ik niet, dat je eenige kans zult hebben, want ze worden natuurlijk stevig bewaakt.

— Dat denk ik ook, Charly, maar toch wil ik eens naar die tentoonstelling toegaan. Ik heb namelijk een plan in mijn hoofd en ik zou graag willen, dat jij me daar je gewaardeerde medewerking voor wilde verleen.

— Natuurlijk, Edward, dat spreekt van zelf. Zeg me maar wat ik moet doen.

— Dat zal ik je zeggen, hernam Raffles, die zijn bord en mes van zich af schoof en een sigaret opstak.

— Luister goed, dan zal ik je zeggen, wat mijn bedoeling is.

Op die tentoonstelling komen natuurlijk een heele boel menschen naar de steenen kijken en daarom zullen er de noodige maatregelen genomen worden om diefstal te voorkomen. Ik zal dan ook niet wagen om ze uit die zaal weg te halen, dat is me een beetje te gevaarlijk. Zooals je weet, ben ik niet voor een klein geruchtje vervaard, maar om me nu moedwillig aan een arrestatie bloot te stellen, dat vind ik dwaasheid.

Maar ik wil graag op de expositie zijn, omdat ik eens kennis wil maken met den hertog van Norfolk. Hoeveel moeite ik ook heb gedaan om dien man na zijn reis eens te zien te krijgen is me tot dusverre nooit mogen gelukken. Hij komt natuurlijk zeker op de tentoonstelling en dan krijg ik hem op die wijze te zien.

— Maar je weet toch niet wanneer hij komt. Hoe wil je dan hem te zien krijgen. Je kunt den heelen dag toch niet in de zaal blijven?

— Neen, zei Raffles lachend, dat kan ik ook niet en het is juist daarom dat ik jouw hulp noodig heb. Ik ben namelijk van plan een heele serie vermommingen gereed te leggen in een kamer van een huis, dat ik expres voor dat doel heb gehuurd en dat in de onmiddellijke nabijheid van de expositiezaal gelegen is. Ik blijf zoo lang mogelijk in de zaal zonder de kans te loopen de

aandacht te trekken en als ik eindelijk weg ga, zorg jij er voor gereed te staan. Zoo lang ik weg ben, neem jij mijn plaats in en zoodra ik dan weer, op andere wijze vermomd, terug ben, ga jij weer heen en verkleed je ook weer. Op die wijze kunnen we den geheelen dag in de zaal zijn, zonder dat iemand daar erg in heeft. We laten Henderson voor wat eten en drinken zorgen, dat hij gemakkelijk in een of ander restaurant kan bestellen, zoodat we geen honger behoeven te lijden ook. Hoe vindt je mijn plan?

— Ik vind het uitstekend, Edward, zei Brand, maar ik zie niet in wat het geeft, als je weet wie de hertog van Norfolk is, of...

— Maak je daar maar niet bezorgd over, Charly, zei Raffles, dat zal ik wel opknappen, dat kun je gerust aan mij overlaten.

Brand knikte, ten teeken dat hij het begrepen had, met het hoofd en een half uur later waren de twee vrienden al op weg naar Regentstreet, om zich daar in het door Raffles gehuurde huis te installeren.

Toen zij daar aankwamen, vonden zij niets dan eenige leege kamers, maar weldra arriveerde Henderson, die met de auto eenige meubelen, zooals een tafel, eenige stoelen, benevens een spiegel kwam brengen. Bovendien had hij nog een grooten koffer bij zich, die de noodige ingrediënten voor de diverse vermommingen bevatte.

Om tien uur ging de expositiezaal open en een van de eersten, die binnentrad, was Raffles, keurig als officier van het Engelsche leger verkleed.

Hij had zich op de gewone zorgvuldige wijze onherkenbaar gemaakt met zijn fleschjes en water-tjes, zoodat hij voor geen ontdekking behoefde te vreezen.

Hij zag onmiddellijk, dat de noodige maatregelen genomen waren om diefstal te voorkomen.

De diamanten waren uitgestald op een lange tafel. Zij lagen op purperkleurige kussens en schitterden vol glans en leven.

Achter de tafel stond een heer, die, zooals Raffles weldra bleek, door de Bank was afgevaardigd om de kostbare steenen te bewaken, terwijl naast hem een jonge dame zat, die Raffles onmiddellijk herkende als de vrouwelijke detective Miss Wilson, die zeer schrander was en de politie reeds menigen belangrijken dienst had bewezen.

Om half elf reeds bewoog zich een groot aantal dames en heeren door de sierlijke zalen.

Het vooruitzicht om de diamanten van den hertog van Norfolk te kunnen zien, die in grootte, zuiverheid en kostbaarheid de kroondiamanten van den koning nog moesten overtreffen, had

reeds in den vroegen morgen een groote menigte naar het tentoonstellingsgebouw gelokt.

Equipages rolden aan, automobielen snorden voor. De grooms dwarrelden door elkaar en de eene lady volgde de andere. Zij droegen nog haar kostbare wintertoiletten, lange mantels met bontwerk gegarneerd, breede boa's en ander kostbaar pelswerk.

Eindelijk was het uur van de opening der tentoonstelling op elf uur bepaald, maar de gevormachtigde van de Londensche Bank was al om half tien verschenen met zijn kostbaren schat.

De vertegenwoordiger was een slank gebouwd man van ongeveer vijf-en-dertigjarigen leeftijd met een donker puntbaardje.

Hij zag er inderdaad bizonder voornaam uit in zijn keurig toilet, zooals hij daar stond achter de groote tafel, zonder ook slechts een enkelen keer den blik op te richten van de zijden kussens, waarop de prachtige steenen schitterden: diamanten, zoo groot als duiveneieren, naast robijnen en topazen, smaragden, in goud gevat, naast granaten, amethysten naast opalen en turmalienen naast cordierieten.

Maar diamanten en smaragden waren er in het grootste aantal en alles schitterde en glinsterde en fonkelde op het donkere fluweel, dat men meende een stuk van het firmament voor zich te hebben, waaraan sterren schitterden van de eerste grootte.

Menige blik uit schoone oogen werd met jaloersch begeeren naar de schitterende collectie geworpen en Raffles kon niet nalaten bij zich zelf de opmerking te maken, dat, als de gelegenheid maar geboden werd, menigeen wel een greep in deze steenenverzameling zou willen doen.

Maar hiervoor bestond geen kans, want behalve de twee officieele bewakers achter de tafel wemelde het in de zaal van politie-agenten in burgerkleeding, terwijl er nu en dan ook binnen kwamen in uniform, waarschijnlijk om adspirant-dieven in toom te houden.

Raffles, die de kostbare steenen nog slechts uit de verte bekeken had, was verrukt over hunne schoonheid en maakte al aanstonds een berekening van de waarde, maar toen hij dicht bij kwam, verscheen er iets in zijn oogen, dat menigeen niet begrepen zou hebben.

Het was alsof zijn lippen zich iets bewogen en hij wendde zich af om de zaal uit te gaan.

In de vestibule kwam hij Brand tegen, dien hij onder zijn vermomming van oudachtig heertje direct herkende. Hij maakte hem een compliment over zijn goede grimeerkunst en fluisterde hem vervolgens iets in het oor, dat hem hoogelijk scheen te verbazen.

— Je zult zien, daar hooren we nog wel wat meer van, geef dus je oogen maar goed den

kost, waren zijn laatste woorden en Brand stapte de zaal binnen, om daar, als een belangstellend bezoeker, eenigen tijd aan de tafel te vertoeven ten einde de prachtige verzameling wat dichter bij te bekijken.

Toen hij zoo wat een kwartier in de zaal had vertoefd, zag hij hoe aan zijn rechterzijde een heer was verschenen, die hem een knipoogje gaf.

Raffles was weer in een geheel andere kleeding en met geheel ander uiterlijk teruggekeerd.

Zoo ging het geruimen tijd door, tot dat het tijd voor de lunch werd.

Nu werd de zaal een uur gesloten, ten einde om twee uur weer open te gaan.

De vrienden hadden dus nu ook den tijd om even uit te rusten en een haastigen maaltijd te gebruiken.

Om twee uur was Raffles weer een der eersten, die de zaal betrad.

Juist wilde hij weer weggaan, toen zijn oog viel op een heer en dame, die binnentraden. In de dame had hij onmiddellijk Lady Wydemour herkend, waaruit hij afleidde dat de heer, die haar begeleidde, haar aanstaande man, de hertog van Norfolk, was.

Als door zijn instinct gedreven bleef hij wachten. Er waren er meer, die het jonge paar hadden herkend en bleven wachten, zoodat zijn aarzeling niet werd opgemerkt.

Achter het jonge paar was een man binnengetreden met een zeer ongunstig uiterlijk. Het was heel goed te zien, dat hij zich eenige moeite had gegeven om zich een fatsoenlijk voorkomen te geven, maar hij was hierin maar ten deele geslaagd, want nette kleeren zijn daartoe niet alleen voldoende en aan zijn uiterlijk, waarop de misdaad als het ware af te lezen was, had hij niets kunnen veranderen.

Achter dat ongunstige type kwam Brand de zaal binnen.

Raffles fluisterde hem weer eenige woorden toe en beiden gingen dicht naar de tafel, waarop de kostbare juweelen lagen uitgestald.

Plotseling klonk een schot en tegelijkertijd ging het licht uit, zoodat de zaal, waarvan de blinden gesloten waren, in totale duisternis was gehuld.

Zooals te verwachten was, ontstond een groote verwarring.

De vrouwelijke detective die achter de tafel zat, meende, dat dit het sein was tot een goed overwogen berooving en wierp zich op de steenen, om die als het ware met haar lichaam te beschermen. Maar nu voelde zij een hand zich om haar keel klemmen en haar met geweld van de kussens aftrekken.

Zij verweerde zich als een wild dier en probeerde de hand, die haar om de keel hield te grijpen. Dit gelukte haar, maar nu kwam de

tweede hand van den dief omhoog en wilde zich om haar nek klemmen, maar met den moeder wanhoop greep zij ook die hand vast.

Een rilling voer haar door het lichaam, die hand was koud en klam als van een zieke of stervende. Toch hield zij vast zoo lang hare krachten dit toelieten, maar eindelijk kon zij niet meer en met een luide kreet van angst, pijn en ontzetting zeeg zij naast den divan, die achter de tafel stond, neer. Zij was in zwijm gevallen.

Maar terwijl er allerlei kreten door de zaal klonken en de menigte als radeloos door elkaar liep, waren Raffles en Brand naderbij gekomen en op hetzelfde oogenblik als de vrouwelijke detective haar bewustzijn verloor, ging het licht weer op, daar een der politie-agenten in het duister naar den schakelaar van het elektrische licht gezocht, dezen gevonden en hem omgedraaid had.

Raffles snelde onmiddellijk naar de bewustelooze vrouw, pakte het ding, dat zij in haar handen hield en slingerde het in een grooten boog van zich af.

Het was een hand, een kunstig van was nagemaakte hand, waaraan zelfs een ring niet ontbrak, om haar zooveel mogelijk op een echte menschelijke hand te doen gelijken.

Hij keek snel de zaal rond en meende nog juist een schaduw door de deuropening te zien verdwijnen.

Viak bij de tafel stond Lady Wydemour met haar bruidegom. Uit het gelaat van het jonge meisje was groote schrik en ontsteltenis te lezen, maar uit dat van haar bruidegom bleek meer teleurstelling.

Raffles droeg nu de zorg voor de bezwijmde vrouw over aan de zorgen van een geneesheer, die zich toevallig in de zaal bevond en zijn hulp aanbood en wendde zich tot Brand, die alles zwijgend had gadegeslagen.

Weldra staken de politie-mannen het hoofd bij elkaar en op voorstel van een inspecteur werd aan den hertog van Norfolk gevraagd of hij het goed vond, dat van wege deze rustverstoring de tentoonstelling gesloten werd, daar nu toch aan de bepalingen van het servituut in het testament opgenomen, was voldaan.

De hertog hoorde met een stuursch, bijna verbolgen gezicht deze uitlegging aan en scheen eenigszins aarzelend zijn toestemming te geven.

Hij verwijderde zich met zijn bruid naar de gereedstaande automobiel en weldra werd tot het publiek het verzoek gericht om de zaal te verlaten, daar deze gesloten werd.

De zaal stroomde nu leeg en ook Raffles en Brand verwijderden zich, om zich naar hun kamer te begeven, waar zij nu voor het laatst de vermomming verwijderden om in hun gewone gedaante naar huis terug te keeren.

Hoofdstuk VII.

Den volgenden ochtend.

Toen Raffles en Brand na een welverdiende nachtrust te hebben genoten, aan het ontbijt zaten, kwam het gesprek natuurlijk weer op de diamanten van den hertog van Norfolk terug.

Raffles had des avonds onder het naar huis rijden Brand op de hoogte gesteld van hetgeen hij van de zaak dacht. Hij had hem verteld, dat naar zijn meening de moord van Finley op den ongelukkigen politie-beambte Black, van wier Raffles het lijk in de kluis van de Londensche Zuidwest bank had ontdekt, in nauw verband stond met de diamanten en... met het huwelijk van den hertog van Norfolk.

Toen Raffles den hertog aan den arm van zijn bruid het tentoonstellingslokaal had zien binnentreden, had hij onmiddellijk de gedachte gehad, dat hier grof spel werd gespeeld. Die

heele diamanten-geschiedenis was één groote zwendelzaak, net zooals hij gedacht had.

De hertog van Norfolk, die gistermiddag op de tentoonstelling was geweest, was een handige en sluwe bedrieger en had niets met den warden hertog van Norfolk gemeen dan zijn uiterlijk en Raffles, die zelf maar al te goed zijn uiterlijk in enkele oogenblikken kon veranderen, hechtte daar niet veel waarde aan. Hij kende den echten hertog van Norfolk van portret en wist evenals elk kind dat kon weten, dat hij na zijn bezoek aan Indië zeer gebruind terug was gekomen en deze man zag zeer bleek.

Dat was voor hem al genoeg geweest om hem te verdenken, maar toen daarna dat vreemde geval met die wassen hand plaats vond, toen wist hij genoeg.

Achter den hertog was dat ongunstige type naar binnen geslopen en die had dat vreemde kunststuk uitgehaald. Het had Raffles weinig moeite gekost om den geheelen opzet te reconstrueeren. De valsche hertog had dat type gehoord om de diamanten te stelen en deze had daartoe een wassen hand medegebracht. Toen de vrouwelijke detective, Miss Wilson de handen van den dief had vastgegrepen, aldus in de meening verkeerende hem te beletten iets weg te nemen, had zij zich natuurlijk vergist, want zij had slechts één hand vast en in haar andere hand de wassen hand, zoodat de dief nog één hand had vrij gehad om de diamanten te stelen. Hij was daarin alleen niet geslaagd, omdat de politie-agent zoo slim was geweest om naar den schakelaar te zoeken en, toen hij dezen gevonden had, het electriche licht op te draaien.

De dief had natuurlijk van de verwarring gebruik gemaakt om te ontsnappen. Dat was de schaduw geweest, die Raffles nog juist door de deur had zien verdwijnen.

Maar wat de motieven voor den voorgenomen diefstal betreft, daar was Raffles nog niet van op de hoogte.

In de eerste plaats kon hij niet begrijpen, waarom de valsche hertog van Norfolk de diamanten wilde laten stelen, daar hij immers met Lady Wydemour in het huwelijk zou treden. Bij die gelegenheid zouden de diamanten ook in het kasteel van Norfolk worden tentoongesteld en dan had hij ze veel gemakkelijker kunnen wegnemen dan nu in het openbaar met een dubbele bewaking. Dat was dus iets wat te denken gaf.

Daar kwam nog iets anders bij. Zoodra Raffles de expositiezaal des ochtends was binnengetreden, had hij gezien wat hij vermoed had, namelijk dat de diamanten alle valsch waren. Met zijn kennersblik had hij onmiddellijk bespeurd, dat er geen enkele echte steen bij was. Ze waren zeer kunstig nagemaakt en in hun soort kunstwerkjes, maar dat deed aan de valscheit niets af. Niemand scheen echter iets van de vervalsching te hebben bemerkt, zelfs de hertog, of Hever de nagemaakte hertog van Norfolk niet, want anders had deze wel tegen zijn handlanger gezegd, dat de diefstal niet meer noodig was.

Intusschen was de vraag door wien de echte steenen waren weggenomen en de valsche er voor in de plaats gelegd, niet moeilijk te beantwoorden. De steenen hadden zeven jaren in de kluis van de bank gelegen en waren er alleen uitgehaald bij gelegenheid van het aanstaande huwelijk. Dat was gebeurd in den nacht, dat Raffles naar de Londensche Zuidwest bank was toegegaan om eens poolshoogte te nemen.

Wij weten hoe hem dat avontuur bekomen was en wat hij daar allemaal had gezien. Nu was de moord op den politie-agent zoo begrijpelijk als maar iets begrijpelijk kon zijn. Die mijnheer Finley, die met nog een paar anderen waarschijnlijk de eenige was, die van dit feit op de hoogte was, had van de gelegenheid gebruik gemaakt om de echte steenen weg te nemen en daarvoor de valsche, die hij vooraf had laten vervaardigen, in de plaats te brengen. Terwijl hij hiermede bezig was, had de politie-agent Black hem op heeterdaad betrapt en Finley had, ten einde raad, den man met messteken afgemaakt.

Hij was natuurlijk van plan geweest om dat lijk te verdonkeremanen, maar door het lawaai van de politie-mannen, dat dezen maakten door de deur te rammeien ten einde Raffles te pakken te krijgen, was hij naar boven gegaan en dit was hem bijna noodlottig geworden.

Maar toen Finley van de politie had gehoord wie daar in de kluis gevlucht was, had hij begrepen, dat die Groote Onbekende wel slim genoeg zou zijn om zich niet te laten vangen en had van de gelegenheid geprofitteerd om te vluchten.

Waar die vent nu zat, was Raffles een raadsel. Naar hem te zoeken stond gelijk met het zoeken van een speld in een hooiberg. Maar Raffles oordeelde dat ook niet noodig. Al combineerende was het hem in de gedachten geschoten, dat die valsche hertog Norfolk met Finley onder één hoedje speelde en dat de hertog alleen dien diefstal van de steenen op touw had gezet, daar hij vreesde dat Finley, van wien hij natuurlijk niets vernomen had, niet in zijn plan geslaagd zou zijn.

Het was lang niet onmogelijk, dat de hertog dat dacht, want er had in alle Londsche bladen een uitvoerig verslag gestaan van hetgeen er in de Londensche Zuidwest Bank was voorgevallen, zoodat hij gemakkelijk er toe gekomen was, om te denken dat alles mislukt was.

Hij was in deze veronderstelling nog versterkt door het feit, dat de diamanten den volgenden dag op tijd in de expositiezaal waren gebracht door den verantwoordelijken bankbeambte. Waarschijnlijk had hij niet genoeg verstand van juweelen om op het eerste gezicht te kunnen beoordeelen of daar echte of valsche steenen lagen. Dit was zoo gek niet, want behalve Raffles had niemand het gemerkt.

Als die veronderstelling juist was, dan speelden die Finley en de valsche hertog onder één hoedje en in dat geval zou het zaak zijn den hertog in het oog te houden, want dan kwamen die twee schavuiten toch weer bij elkaar.

Om reden dat Raffles gezien had, dat de stee-

nen op de tentoonstelling, valsch waren, had hij in de eerste plaats den diefstal niet voorkomen en ten tweede niets laten blijken van den valschen hertog. Het eenige dat hij zich niet goed had kunnen begrijpen was het zwijgen van Lady Wydemour, daar hij niet kon veronderstellen, dat zij haar eigen bruidegom niet herkende.

Niettemin had Raffles gezwegen en daar de zaak hem intrigeerde, besloot hij het zijne er toe bij te dragen, dat de moordenaar, Finley, zou worden gesnapt, want het ging toch maar niet aan om een medemensch te dooden al was het om nog zulk een hoog bedrag! Een menschenleven was Raffles heilig en hij zou nooit dulden, dat een ander zijn handen naar een medeschepsel uitstak. Dat was dus zijn eerste taak. Maar ook had hij innig veel medelijden met Lady Wydemour. Want uit instinct begreep hij, dat er met dat huwelijk iets niet in den haak was en hij was dan ook voornemens het bij te wonen. Er zou wel iets gebeuren, dat hem op het spoor bracht van alles wat nu nog in een waas van geheimzinnigheid was gehuld.

Een en ander had hij met zijn vriend Brand gedurende het ontbijt besproken en hem eveneens nieuwsgierig gemaakt naar het vreemde.

— Heb je er al eenig idee van hoe je denkt op te treden? vroeg Brand.

— Niet in het minst, m'n jongen, had Raffles geantwoord, je moet niet vergeten, dat ik van het heele geval niets afweet en er zeker ook niets van te weten zou zijn gekomen als ik dien nacht niet toevallig naar de Londensche Zuidwest Bank was gegaan.

Het beste en het eenige is, dat wij er straks met z'n tweeën op uit gaan en onze oogen goed den kost geven bij dat huwelijk. Ik heb in de Times gelezen, dat het in de Sint Mary and Al-

bans Church zal plaats vinden, dat is die kerk, die vlak bij Bromley ligt, dus nog al een heel eindje buiten het eigenlijke Londen. Het is daar stil en een geschikte plek om iets bijzonders uit te halen, zonder dat er veel kans bestaat op ontdekking. Wij zullen ons op alles moeten voorbereiden, want ik weet niet wat ons te wachten staat, al is het wel als vaststaand aan te nemen, dat het niet veel bizonders is.

— Wat bedoel je met ons op alles voorbereiden? vroeg Brand.

— Nu, ik bedoel, we moeten maar wat medenemen, waardoor we ons gemakkelijk kunnen vermommen. Boven op mijn kamer staan twee volledige étuis met kleurwatertjes, terwijl er een heele collectie pruiken, baarden en kneveltjes klaar ligt. Daar steken we elk wat van in onze zakken. Zelaten zich klein opvouwen, zonder te beschadigen.

Verder kun je nog wonderen uitrichten door een paar dunne petten mee te nemen, terwijl die bovendien nog binnenste buiten kunnen worden gedraaid. Enfin, ik behoef je niet verder in te lichten, je kent het klappen van de zweep zoo zoetjesaan wel, hè Charly?

— Dat zou ik denken, zei Brand met een knipoogje van verstandhouding in de richting van zijn vriend.

Een uurtje later waren ze beiden op weg naar St. Mary and Albans bij Bromley.

Zooals Raffles gezegd had was het kerkje aan een stillen weg gelegen, zoodat er gemakkelijk iets uitgespookt kon worden, zonder al te veel dak op het huis te hebben.

Toen Raffles en Brand er aan kwamen was de kerk nog gesloten, zoodat ze den tijd hadden den omtrek eerst goed te verkennen.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Het huwelijk, dat geen huwelijk was.

Toen Raffles en Brand van hun inspectietocht terugkeerden, kwam juist de koster aan om de kerkdeuren open te zetten en zij maakten van de gelegenheid gebruik om de kerk van binnen te inspecteeren.

Zooals hun spoedig bleek, was het een eenvoudig gebouwtje zonder versiering of bijzondere kenteekenen, zoodat Raffles er al gauw toe overging om den koster over het aanstaande huwelijk te ondervragen.

De koster wist alleen te vertellen, dat het huwelijk over een half uurtje zou plaats vinden en dat de broeder van de bruid, die geestelijke was, het zou inzegenen.

Als naar gewoonte zouden de rijtuigen, in dit geval de automobielen voor den hoofdingang van de kerk voorrijden, behalve de auto van den geestelijke en die van het bruidspaar, daar deze aan de pastorie zouden afstappen, met het oog op de handteekeningen in het register van de Parish.

Raffles dankte den man voor zijn inlichtingen en stopte hem eenige sigaren in de hand, waarmee hij nogal ingenomen scheen te zijn. Het gebeurde niet alle dagen, dat er in dit kerkje iets gebeurde, dat hem iets buiten zijn gewone karige loon opleverde.

Toen zij weer op straat stonden, zei Brand:

— Onze goede koster wist ook niet veel te vertellen, hè Edward, je had zeker gedacht iets bijzonders te hooren, is het niet?

— Dat had ik niet, Charly, zei Raffles met een glimlach, maar zooals gewoonlijk, als je het niet denkt, hoor je wèl wat buitengewoons.

— Wat buitengewoons? vroeg Charly met verwondering in zijn stem. Ik heb daar niets van gemerkt. Wat bedoel je eigenlijk?

— Ja, hernam Raffles, zoo op het eerst oog lijkt het ook niet veel bijzonders, maar ik vind het heel prettig dat ik weet, dat het bruidspaar niet gelijk met de familieleden in het voorportaal van de kerk uitstapt en dat zij naar de pastorie gaan. Daardoor ben ik in staat buiten te blijven, om te zien of ze de pastorie wel ingaan, want ik kan maar niet gelooven, dat zij inderdaad zullen trouwen.

— Wat denk je dan? vroeg Brand, die er niets van scheen te begrijpen.

— Wel, antwoordde Raffles, ik heb dit idee gekregen: Die valsche Hertog van Norfolk is heelemaal niet van plan met Lady Wydemour te trouwen, want anders had hij de poging om de diamanten te stelen, niet gedaan. En nu denk ik, dat hij er iets op bedacht heeft, dat zijn huwelijk met haar overbodig maakt. Wat dat precies is, weet ik niet, maar dat zullen we gauw genoeg merken. Ha, daar komen, geloof ik, de auto's al aan.

Inderdaad verschenen om den hoek van de tegenoverliggende straat een file auto's, die recht op het kerkje toe reden.

In de eerste auto zat een heer, die naar zijn kleeding te oordeelen een geestelijke was, in het tweede zaten bruidegom en bruid en het was moeilijk te zeggen wie van de twee het bleekste zag.

Verder volgden nog drie auto's, waarin de verwanten van het bruidspaar zaten.

Zooals de koster had gezegd, gebeurde het ook. De eerste twee auto's reden door tot voor de deur der pastorie, waar de koster gereed stond om de binnentredenden te ontvangen, terwijl de volgauto's voor de kerkdeur stil hielden.

Daar de pastorie terzijde van de kerk was gelegen, konden de familieleden, die voor de kerk uitstapten, de andere auto's niet zien. Was dat wèl het geval geweest, dan hadden zij tot hun verwondering gemerkt, dat nadat uit de auto de geestelijke was afgestapt en in huis was gegaan, de tweede auto, in plaats van stil te houden, er vliegensvlug vandoor ging.

Dat had hun stellig zeer verwonderd, maar wat hun nog meer verbaasd zou hebben, was het feit, dat achterop die auto plotseling twee als heeren gekleede mannen sprongen, om als een paar straatjongens den rit mee te maken.

Maar zij zagen van dit alles niets en traden de kerk binnen om te wachten op de plechtigheid, die niet zou plaats vinden. Toen het hun te lang duurde en zij navraag gingen doen, hoorden zij, dat de auto van het bruidspaar verdwenen was, maar het was toen natuurlijk al te laat om met succes een onderzoek in te stellen.

De twee als heeren gekleede personen, die inderhaast op de wegrijdende auto waren ge-

sprongen, waren, zooals onze lezers wel begrepen zullen hebben, niemand anders dan Raffles en Brand, die op die wijze den rit ongezien meemaakten.

Er waren slechts weinig menschen op straat in die buurt, zoodat deze vreemde wijze van doen niet al te veel bekijks had, terwijl de auto zoo snel reed, dat de weinigen, die het wel zagen geen gelegenheid hadden, om door iets anders van hun verwondering blijk te geven, dan te blijven stil staan. Tegen dat zij zich rekenschap gaven van het vreemde feit, was de auto al lang weer uit het gezicht verdwenen.

Op deze wijze kwamen Raffles en Brand na een poosje uit bij Bow, waar de auto vaart verminderde. Raffles maakte hieruit op, dat de wagen spoedig zou stoppen en gaf Brand door teekens te verstaan, dat hij zich daarop moest voorbereiden.

Eensklaps zwenkte de auto een half cirkelvormig plein op, Crescent Road geheeten en nu zag Raffles hoe voor een der ramen van een huis, zoowat in het midden van het plein, een man stond te kijken.

Raffles viel iets aan dien persoon op, hij keek wat scherper en ja, hij zag, dat het Finley was, die zijn medeplichtige naar alle waarschijnlijkheid opwachtte.

Raffles sprong van het rijtuig af, welk voorbeeld onmiddellijk door Brand werd gevolgd, zoodat de auto voor het huis kon stil houden, zonder dat het de aandacht van Finley had getrokken, dat de chauffeur nog twee gratis-passagiers had vervoerd.

Raffles en Brand gedroegen zich nu zoo, dat het den indruk moest wekken, dat zij twee wandelaars waren, die toevallig deze buurt uitkwamen en hielden zich alsof zij niet het minste belang stelden in de personen, die uit de auto stegen.

Intusschen gaven zij hun oogen goed den kost en Raffles en Brand zagen duidelijk dat het portier van de auto pas opengedaan werd, nadat de huisdeur geopend was.

Een huisknecht met glad geschoren gezicht en een paar spierwitte bakkebaardjes, gekleed in een zwarte pantalon en een rood gestreept jasje, boog toen de hertog van Norfolk en zijn bruid binnentraden. Het was echter duidelijk te zien, dat Lady Wydemour tegen haar zin hierheen was gebracht en dat zij slechts gevolg gaf aan de uitnoodigende beweging van haar aanstaanden man, omdat zij waarschijnlijk begreep, dat tegenstand nutteloos zou zijn.

Toen de buitendeur achter hen dicht gevallen was, ging Raffles een portiek binnen van een huis er naast en voegde Brand fluisterend toe:

— Charly, loop jij als de maan naar de politie!

— Ga je dan de politie in deze zaak mengen? vroeg Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Waarom zou ik niet? luidde de wedervraag van Raffles. Er is volstrekt niets tegen om dat te doen, want je begrijpt wel, dat ik zal zorgen buiten schot te blijven, maar die twee mooie heeren moeten ingerekend worden. Wat die valsche hertog heeft gedaan, weet ik nog niet, maar veel bijzonders zal het niet zijn. Dat zullen we later wel zien. Maar laten we er niet te lang over praten, want het is zaak, dat ik zoo gauw mogelijk binnen ben.

— Wat? Ga je naar binnen? riep Brand verschrikt uit. Dat is gevaarlijk, Edward.

— Ja, ja, natuurlijk, zonder gevaar is het niet, maar toe, zanik daar nu niet over en ga zoo gauw mogelijk de politie roepen.

Brand wilde al weggaan, maar Raffles hield hem nog even tegen.

— Hallo, Charly, wat ik zeggen wil. Zorg er vooral voor, dat je één of twee agenten krijgt in uniform, als het kan zelfs een inspecteur, want de zaak is belangrijk genoeg en nader dan van de tuinzijde aan den achterkant. Dat kan best, want aan de achterzijde grenst deze straat aan een ander plein. Je moet vooral zoo aan komen loopen, dat de bewoners jullie goed kunnen zien naderen.

Brand wilde weer wat in het midden brengen.

Raffles zag dat, maar sloot zijn vriend den mond door te zeggen:

— Neen, Charly, vraag nu niets, zorg er nu maar voor, dat je gauw een paar politiemannen krijgt. Als het gevalletje afgeloopen is, krijg je alles in geuren en kleuren van me te hooren. Ga nu!

Raffles duwde Brand weg en deze begaf zich zoo vlug mogelijk, zonder daarbij veel vertoon te maken, naar het naaste politie-posthuis.

Toen Brand den hoek om was, belde Raffles aan en wachtte tot de deur zou worden geopend. Daar ging eenigen tijd mede heen en Raffles dacht er juist aan om te trachten op een andere wijze binnen te komen, daar hij veronderstelde, dat de menschen, daar binnen, van wege hun slecht geweten wel eens bevel hadden kunnen geven onder geen enkele voorwaarde de deur te openen.

Maar juist toen Raffles dat dacht, hoorde zijn scherp oor binnen in de gang naderende voetstappen en zette hij zich schrap.

Nauwelijks hoorde Raffles hoe van binnen het slot van de deur werd omgedraaid of, zonder dengene, die achter de deur stond, den tijd te geven die te openen, viel hij er met zijn volle zwaarte tegen, zoodat de deur openvloog en de oude huisknecht met zijn witte bakkebaardjes achteruit stootte.

Vóór de man bekomen was van den schrik, lag hij al op den grond en duwde Raffles hem een zakdoek in den mond. Daarna bond hij den man zijn armen op den rug en tegelijk aan den poot van een vleugelpiano, die hij in het voorvertrek vond staan.

— Zie zoo, zei Raffles, tot den man, het spijt me, dat ik je een beetje hardhandig heb moeten behandelen met het oog op je haren, maar het kan best zijn, dat je bij dat stelletje boeven, dat boven zit, behoort en in dat geval heb je nu vast een gedeelte van je verdiende loon. Ben je onschuldig en weet je van niets af, nu dan zal ik het later wel met je goed maken.

Terwijl hij dit fluisterend zei, trok hij zijn jas en vest uit, ontdeed den knecht van diezelfde voorwerpen en trok ze aan. Voor den spiegel had hij zijn haar en wenkbrauwen in den tijd van een ommezien wit gemaakt en plakte hij zich een paar witte bakkebaardjes aan.

Toen hij dit gedaan had, was hij in niets meer te onderscheiden van den man, die op den grond zat en met een paar verbaasde oogen had toegekeken naar deze gedaanteverwisseling.

Hij deed nu de deur open en ging naar boven. Uit een der kamers hoorde hij stemmen komen. Zonder zich een oogenblik te bedenken, boog hij het hoofd en legde zijn oor tegen de reet van de deur.

— Voor de laatste maal vraag ik u of ge toestemming wilt geven! hoorde hij een stem zeggen. Het was, voor zoover hij naar den klank kon nagaan, de stem van den pseudo-hertog.

— Nooit! klonk daarop een damesstem. Denkt gij beiden mij te kunnen bedriegen? Is het al niet erg genoeg, dat ik in de val ben geloopt met de auto. Ik weet nu waar mijn bruidegom zich bevindt, omdat ge zoo dom geweest zijt, dat aan Finley te vertellen, terwijl ik er bij was en ik zweer u, dat gij beiden er voor boeten zult. Ik wil niet dat...

Op dat oogenblik klonk een gil en hoorde Raffles een doffen slag.

Daar de stem tegelijkertijd zweeg, begreep hij, dat daar binnen een vrouw werd aangerand en zonder zich te bedenken en zonder aan te kloppen rukte hij de deur open en ging het vertrek binnen.

Daar de deur vlak tegenover de vensters was gelegen, viel zijn oog, nog vóór hij zag wat er in het vertrek voorviel, op Brand, die met twee politie-agenten naderde.

— Vlucht! riep hij uit, vlucht! We zijn verraden! Daar komt de politie!

Terwijl hij dit uitriep wees hij met een beveden voorvinger naar de straat en de twee mannen, die daar op den grond lagen te worstelen met een bijna bewustelooze vrouw, sprongen onwillekeurig op en keken naar buiten.

Het liet geen twijfel; daar naderde politie.

Zonder zich langer te bedenken en zich om Lady Wydemour te bekommeren, renden zij als twee gekken de deur uit.

— Jack! riep de pseudo-hertog uit, zorg jij voor de diamanten! Ze liggen in de salonkast rechts! Breng ze naar Camden Town 16. Jou zal de politie niet zoo gauw verdenken, wijs ze hier en daar den weg en poets dan de plaat zoo gauw je kunt!

Er werd nog wat nageroepen, maar dat hoorde Raffles al niet meer, want hij had zich over de half bezwijmde Lady Wydemour gebogen en zette haar op een stoel.

Dankbaar, maar toch een weinig bevreesd, sloeg zij de oogen naar hem op.

— Ik dacht dat gij ook in het complot waart, zeide zij met zwakke stem.

Maar nu rukte Raffles met één beweging zijn witte bakkebaardjes van zijn wangen en zorgde er voor dat zijn wangen en zijn haar weldra weer hun gewone kleur terug hadden.

— De ware Jack zit beneden op den grond met een prop in zijn mond en met zijn handen vastgebonden aan de piano, Mylady, zei Raffles hoffelijk. Mag ik me even voorstellen, mijn naam is Lord William Aberdeen. Het toeval wilde, dat ik van dit fraaie zaakje de lucht heb gekregen, zoodat ik u nog bijtijds uit de handen van die mooie heeren heb kunnen redden.

— O, ik dank u wel, Mylord, zeide zij, terwijl zij haar mooie oogen naar hem opsloeg, maar zoudt u mij ook kunnen zeggen, wat er eigenlijk is geschied, want ik weet inderdaad niet, wat ik van dit alles moet denken. Ik kan er geen hoogte van krijgen. Reeds onmiddellijk, toen die vreeselijke man, die zich voorgaf mijn bruidegom te zijn, zijn opwachting bij mij maakte, voelde ik als het ware bij intuïtie, dat er iets niet in den haak was. Maar ik had Arthur in geen drie jaren gezien en het kon dus heel goed zijn, dat hij zoo verbazend veranderd was.

Maar nu dit alles gebeurde, begreep ik, dat ik het slachtoffer ben geworden van een ophichtersbende. Gelukkig, dat ik weet, althans alle redenen heb te vermoeden, waar men mijn bruidegom heeft gebracht, onmiddellijk nadat zij hem van de boot hebben afgehaald.

Het is hetzelfde adres wat ze u zooeven nariepen: Camden Town 16.

— Dank u, Mylady, dat komt in orde! Daar komt juist een vriend van mij aan met twee politiemannen. Misschien hebben zij de heeren wel kunnen opvangen.

Maar toen Brand met de beide agenten op het tooneel verscheen, moesten zij verklaren, dat de heeren hun te slim af waren geweest en ver-

dwenen waren. Waarschijnlijk door een zij-uitgang.

Raffles deelde den agenten nu mee, dat hij op de hoogte was van de verblijfplaats der heeren en dat hij er wel voor zou zorgen, dat dat stelletje werd ingerekend. Men kon het wel aan hem overlaten.

De agenten, die een goed zaakje roken, stelden Raffles, die zij als Lord Aberdeen aanspraken, daar hij zich zoo aan hen had voorgesteld, voor, om met hem mede te gaan, daar hun hulp wel eens noodig zou kunnen blijken, maar daar wilde Raffles niet van hooren. Hij zou hun er bijtijds van in kennis stellen, als hij het pad geëffend had.

Raffles noteerde hunne namen en het posthuis waar zij gedetacheerd waren en beloofde hun allen in te lichten.

Toen de mannen verdwenen waren, begaven Raffles en Brand zich naar beneden en onderwierpen den ouden knecht aan een langdurig verhoor. De man, die van schrik en angst bereid werd gevonden op alle vragen te antwoorden, deed nu een omstandig verhaal van een complot, dat gesmeed was met het doel, niet alleen de diamanten van den hertog te rooven, maar ook al diens roerende en onroerende goederen. Zij waren daarvan op de gedachte gekomen doordat noch Lady Wydemour, noch de hertog van Norfolk de laatste jaren in Engeland hadden vertoefd. Hunne wederzijdsche familieleden hadden beiden in geen jaren gezien en daardoor waren zij van plan geweest om twee personen, die een weinig op den hertog en zijn bruid geleken, voor hen te doen doorgaan. Om op alle mogelijkheden voorbereid te zijn, had de pseudo-hertog nog een poging aangewend om de diamanten tijdens de tentoonstelling te stelen, maar daar hem dit niet gelukt was (zooals wij gezien hebben) was toen de comédie van het huwelijk op touw gezet.

De oude knecht, die zelf geen werkzaam aandeel in de affaire had gehad, maar alleen had gediend om ondergeschikte diensten te bewijzen, waarvoor hij nog volstrekt geen belooning had ontvangen, kwam er met een standje van Raffles af, terwijl hij moest beloven zich voortaan buiten dergelijke zwendelzaakjes te houden, want dat hij er anders vandaag of morgen toch bij zou zijn, als wanneer Raffles hem minder genadig zou behandelen.

De oude man beloofde het met tranen in de oogen en verklaarde zich bereid de heeren op hun verdere pogingen, om de bende te ontmaskeren, te helpen.

Raffles maakte gebruik van de diensten van den man, die hem wel betrouwbaar toescheen en vermomde zich nogmaals als een ouden knecht,

waartoe Jack hem als model diende, daar hij de heeren in hun roofoest wilde opzoeken.

Voor hij uitging echter, stelde hij een onderzoek in naar de kostbare familiekostbaarheden van den hertog van Norfolk, die hij werkelijk in de aangewezen kast vond. Zij waren onbeschadigd en geheel compleet.

Nu stuurde Raffles Brand uit om een taxi te halen, waarin zij met Lady Wydemour naar haar hotel reden. Daar lieten zij haar in handen van het hotel-personeel achter, nadat zij zich er van overtuigd hadden, dat de diamanten veilig achter slot en grendel waren geborgen.

Vervolgens nam Raffles de collectie valsche diamanten, die in de tentoonstellingszaal hadden gelegen mede, na ze in de étuis te hebben gedaan. Daarna begaf hij zich naar Camden Town 16.

Het huis, waar de bende haar hoofdkwartier had opgeslagen was een tamelijk groot gebouw en scheen wel geschikt om als roofoest te dienen. Het was nog een van die oude gebouwen, die men wel meer in Londen vindt, met dikke muren, die elk geluid voor de buitenwereld smoren en uitgestrekte kelders bezitten, waar allerlei ongerechtigheden kunnen worden bedreven.

Raffles sprak met de beide mannen, die hem vergezelden af, dat hij naar binnen zou gaan. Hij had van den ouden Jack het wachtwoord gekregen, zoodat men ook met het oog op zijn uiterlijk, dat hem geheel gelijk maakte aan Jack, niet zou aarzelen hem binnen te laten.

Hij zou dan het allereerst naar Finley en den pseudo-hertog, die, zooals Jack hem vertelde, Crookes heette, vragen, hun de diamanten overhandigen en vervolgens naar den echten hertog van Norfolk gaan, die zooals Jack meende te weten, in een der kelders was opgesloten.

Raffles was van plan om den hertog onmiddellijk te bevrijden en met hem te vluchten. Daarna zou hij de politie er van in kennis stellen en het heele stelletje in hun eigen hol laten arresteeren. Voor het geval hij hun hulp noodig mocht hebben, zouden zij in de buurt blijven en trachten binnen te komen, zoodra het bekende fluitje van Raffles weerklonk.

Alles ging zooals Raffles verwacht had. Men maakte volstrekt geen bezwaren om hem binnen te laten en om te voorkomen, dat men hem allerlei vragen zou stellen, die hij misschien niet kon beantwoorden, waardoor achterdocht zou worden opgewekt, begon hij direct met een geheel gefingeerd verhaal te vertellen over zijn ontsnapping aan de politie in het huis van Crescent Road, waarover de heeren veel schik hadden.

Toen hij gedaan had gaf hij den wensch te kennen wat te mogen rusten, daar zijn zenuwen nog al aangedaan waren na dit gewaagde avon-

tuur, iets waarin de heeren Finley en Crookes gereedelijk toestemden.

Zoodra hij buiten de deur was, snelde Raffles op de punten van zijn voeten niet naar boven, maar de trappen af, naar beneden.

De eerste, dien hij daar ontmoette, was een ongunstig type, in wien hij onmiddellijk den kerel herkende, die getracht had in de tentoonstellingszaal de diamanten te stelen. Zonder een oogenblik na te denken over hetgeen hij moest doen, gaf hij den kerel, die daar natuurlijk niet op berekend was, zoo'n hevigen vuistslag tegen zijn hoofd en wel juist tusschen zijn oogen, dat de man zonder ook maar één kik te geven als een os in elkaar zakte.

Raffles bond hem stevig en doorzocht vervolgens zijn zakken.

Er kwamen verschillende sleutels uit te voorschijn, die hij medenam op zijn verderen onderzoekstocht.

Weldra kwam hij voor een groote, ijzeren deur, die hij met behulp van een der grootste sleutels gemakkelijk kon openmaken. Hij kwam nu in een soort portaal, een ruimte, waarop verschillende andere deuren uitkwamen. Om te voorkomen dat de man, dien hij zoeven had neergeslagen, als hij bijkwam, alarm zou maken, droeg hij hem hierheen en deed de ijzeren deur achter zich op slot. Nu kon hij veilig verder gaan.

Het eerste wat hij vervolgens deed was zoeken naar een of anderen uitgang om, indien noodzakelijk, onmiddellijk te kunnen vluchten. Maar nergens was een deur, die naar buiten leidde, te ontdekken. Het eenige, dat hij vond, was een tuimelraampje, maar waar dat uitkwam, kon hij niet direct ontdekken. Daar hij haast moest maken, bekommerde hij zich daar niet verder om en ging door met zijn onderzoek.

De eerste deur, die hij met een der andere sleutels openmaakte, gaf toegang tot een kleine ruimte, waarin allerlei zakken lagen opgestapeld. Hij bukte zich en keek wat de inhoud was. Het waren allerlei kostbare zijden stoffen, pelswaren en dergelijke zaken, waarschijnlijk van diefstal afkomstig. Hij deed den zak weer dicht en betrad een volgende vertrek. Ook daar lagen dozen en zakken. Wederom onderzocht hij den inhoud. Maar nu klom zijn verbazing tot een fabelachtige hoogte. Alle zakken bevatten voorwerpen van hooge waarde. Er waren veel étuis met zilverwerk. Messen en vorken, soms van prachtig fabrikaat en met ivoor en paarlemoer ingelegd. Verder étuis met ringen, armbanden, horloges, halssnoeren, alle bezet met de prachtigste diamanten en paarlen. Er was voldoende voorraad om wel twee groote magazijnen volledig te installeren.

Raffles floot zachtjes tusschen de tanden. Ongetwijfeld was hij hier een internationale bende op het spoor met wijd en zijd vertakkingen, want hoe waren zij anders aan de medewerking van Finley, die toch een goede positie als bank-directeur bekleedde, gekomen?

Hij verdiepte zich niet verder in dit vraagstuk, want het was er hem om te doen den hertog van Norfolk te vinden, die volgens Lady Wydemour en ook volgens de meening van Jack, hier in huis als een gevangene was opgesloten.

Even rilde Raffles bij de gedachte, dat men hem, evenals met den politie-agent Black was gebeurd, eenvoudig vermoord had, maar hij schudde deze veronderstelling van zich af en zocht verder.

Hij kwam zodoende nog in verschillende afdelingen van het uitgestrekte kelderoppervlak tot hij eindelijk bij een deur kwam, waarin een luikje was aangebracht.

Hij deed dit open en nu ontwaarde hij met schrik, dat zich in die ruimte een mensch bevond, die op een armzalige leperstede zat. De kleeren van den ongelukkige hingen hem als een zoutzak om het lijf en zijn oogen schitterden van koorts. Een vier of vijf dagen oude baard maakte zijn gelaat verre van aantrekkelijk.

Raffles lette daar echter niet op, maar trachtte met een der sleutels de deur van deze gevangenis te openen. Werkelijk slaagde hij daarin en trad binnen.

De gevangene kromp ineen van schrik. Hij dacht zeker, dat een zijner cipiers naderde en hem op de gewone ruwe, onmenselijke wijze zou behandelen. Maar Raffles gaf hem spoedig te verstaan, dat hij niets te vrezen had en dat hij gekomen was om hem te bevrijden, hetgeen hij ook werkelijk deed door zijn boeien, waarmede hij, alsof hij een lijfeigene uit de middeleeuwen was, aan den muur was geklonken, door te snijden.

Hoe handig Raffles ook was, kostte hem dit nogal wat tijd, maar eindelijk vielen de stalen klusters van zijn polsen en de gevangene wierp zich op de knieën om zijn redder te danken.

Raffles wilde hier niets van hooren maar vroeg alleen of hij inderdaad de hertog van Norfolk was, daar hij in den vermagerden, onverzorgden man den aristocraat, dien hij vroeger wel eens gezien had, niet herkende.

Het antwoord luidde bevestigend en nu begon Raffles plannen te beramen om met zijn bevrijden gevangene uit het huis te komen.

Eenige vertrekken doorlopend, kwam hij eindelijk weer in de ruimte waar het tuimelraam was en nu wilde hij eens onderzoeken waar dat raam op uitkwam. Tegen de ijzeren tralies opspringend, klemde hij zich daaraan vast, trok

zich op en keek naar buiten. Tot zijn verwondering zag hij dat het op den openbaren weg uitkwam. Hij zag aan de overzijde zijn vriend Brand in een portiek staan met iemand naast zich. Hij kon echter niet zien wie dat was, maar meende dat het Jack niet was, daar hij diens eenigszins gebogen gestalte wel zou hebben herkend....

Hij wilde Brand juist het fluitsignaal geven, toen een half gesmoorde uitroep van den bevrijden gevangene hem deed omzien.

Hij schrok, want in de deuropening stond Crookes met den man, dien hij zooeven door een vuistslag onschadelijk had gemaakt.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, liet hij een snerpand gefluit hooren, dat door de kelderwanden werd weerkaatst en ongetwijfeld ook buiten op straat hoorbaar zou zijn. Hij had echter geen gelegenheid zich daarvan te vergewissen, want hij had nu al zijn aandacht noodig voor hetgeen er in hen kelder gebeurde.

Crookes was als een razende naar het tuimelraampje gevlogen, maar Raffles had hem geen tijd gelaten om iets te doen, want als een tijger sprong hij, de ijzeren tralies loslatend, naar beneden en boven op het lichaam van den bandiet, die door den schok zijn evenwicht verloor en, met Raffles aan zijn lichaam geklemd, over den vloer rolde.

De bevrijde gevangene was intusschen slaags geraakt met den anderen bandiet en het was wel te voorzien, dat deze het van den ongelukkige zou winnen.

Raffles begreep dit ook en spande al zijn krachten in om zijn tegenstander te overmeesteren. Maar deze was zoo taai als een bulldog en toen hij eindelijk zag, dat hij op het punt stond onder te raken, beet hij Raffles in den schouder.

Maar dat was juist zijn ongeluk. Raffles werd door de pijn razend, hetgeen zijn spierkracht verdubbelde, zoodat hij den man met zijn eene vrije hand om de keel vatte en hem half smoorde.

Intusschen had het fluitje van Raffles zijn werk gedaan. Brand had het gehoord en was met zijn metgezel ter hulp gesneld. Zij hadden duidelijk gehoord, dat het uit lager gelegen regionen kwam en instinctmatig had Brand zich voor het tuimelraampje neergebogen om te kunnen zien wat daar beneden voorviel.

Daar het echter zeer moeilijk is vanuit helder daglicht in een donkerder ruimte te kijken, zag hij het eerste oogenblik niets, zoodat hij zijn plaats afstond aan zijn metgezel, met het verzoek om eens te probeeren of deze wat kon zien.

Op dat oogenblik was Raffles er juist in geslaagd zijn tegenstander een hand om den nek te slaan en kon hij even omhoog kijken.

Hij keek regelrecht in het gelaat van zijn chauffeur Henderson, die Brand getelefoneerd had om te komen helpen. Dat was een zeer gelukkige gedachte geweest, zooals wij aanstonds zullen zien.

Toen Raffles zag wie daar zoo dicht in zijn nabijheid was, voelde hij zijn krachten toenemen. Hij uitte een woesten kreet, in de hoop dat Henderson hem zou hooren en liet tegelijkertijd zijn rechterhand met kracht op het hoofd van Crookes neerkomen.

Deze, half gewond en door pijn genoodzaakt om los te laten, begon te kermen en te jammeren, hetgeen tot resultaat had, dat de andere bandiet, die met den hertog van Norfolk aan het worstelen was, inzag dat hij hem te hulp moest komen. Hij wierp den bevrijden gevangene, die door zijn gevangenschap tamelijk uitgeput en zwak was met een laatste inspanning van zich af en wierp zich op Raffles, die nu met twee tegenstanders te doen kreeg.

Een oogenblik later rolde het drietal als een onontwarbaar kluwen over den cementen vloer van den kelder.

Henderson echter had het geroep van zijn meester gehoord en daaruit begrepen, dat deze in nood verkeerde. De reus behoefde nu geen aansporing, om al zijn krachten in te spannen. Met zijn ijzeren vuisten greep hij de stalen tralies, die voor het tuimelraampje waren aangebracht en trok en rukte er met alle inspanning aan. Maar de spijlen zaten vast en ondertusschen werd daar beneden een gevecht op leven en dood gestreden.

Brand, die geen woord uit Henderson kon krijgen, omdat die al zijn aandacht had bij het losrukken van de tralies, wachtte niet langer, maar snelde naar de huisdeur en belde aan. Men deed hem echter niet open. Ongetwijfeld had men daar binnen het fluitje van Raffles ook gehoord en begrepen, dat er onraad was. Het eerste resultaat daarvan was, dat Crookes naar beneden was gegaan, den man had ontdekt, die door Raffles bewusteloos was gelagen en hem bevrijd had. Maar ook de andere aanwezigen in het huis waren nu naar beneden gesneld.

Terwijl Raffles alle krachten inspande om zijn twee tegenstanders de baas te worden, waarin hij aanvankelijk scheen te slagen, want de bandiet, die door Crookes was bevrijd, scheen nog niet geheel op krachten te zijn gekomen na zijn verdooving, kwamen plotseling nog twee mannen het keldervertrek binnen. Een van hun was Finley, die op het geraas was toegelopen en nu zijn aandeel in den strijd ging nemen.

Raffles zag, dat het verkeer zou afloopen, als niet spoedig hulp opdaagde, want terwijl een der kerels den hertog van Norfolk, die wegens

zijn zwakte niet veel in te brengen had, in bedwang hield, haalde Finley een revolver uit zijn zak en richtte die op de worstelende mannen. Hij kon echter niet direct vuren, daar hij dan even goed Raffles als een van zijn lotgenooten had kunnen treffen.

Maar terwijl de nood het hoogst was, kwam hulp opdagen.

Plotseling klonk een luid glasgerinkel en onwillekeurig richtte Finley den blik in de richting, vanwaar het geluid kwam. Op hetzelfde oogenblik slaagde Henderson er in een der spijlen los te wringen. Hij zette nu die spijl als hefboom tusschen de anderen, die hij nu gemakkelijk wijd uit elkaar kon buigen. Toen sloeg hij met de eene staaf de ruit in en liet zich, zonder zich langer te bedenken naar beneden glijden. Met een plof stond hij in eens voor de strijdenden. Hij zag onmiddellijk vanwaar het meeste gevaar dreigde en sloeg met zijn ijzeren staaf naar Finley, die juist zijn revolver op hem richtte. Het wapen viel met een dof geluid op den grond.

Henderson, die het land had aan ieder soort wapen en liever zijn onnoemlijk sterke vuisten gebruikte, wierp het wapen zijn stang achterna, greep zonder complimenten Finley om zijn middel, hief hem zoo hoog op als de lage zoldering wou toelaten en smet hem, als een hoopje vuil goed, tegen den cementen wand van het vertrek.

Met een doffen smak kwam hij op den onzachten bodem neer en bleef met gesloten oogen liggen.

— Da's nummer één, mompelde Henderson tusschen zijn tanden. Wie volgt?

En terwijl hij dit zei, vloog hij op den kerel af, die met den zich nog zwak verwerenden hertog van Norfolk, worstelde. Henderson wist echter niet wie van de twee tot de vijandelijke partij behoorde, zoodat hij even besluiteloos stond. Maar nu zag hij hoe zijn meester bijna was overweldigd en met een kreet als van een gewond dier, snelde hij op het drietal, dat daar lag te worstelen, af en greep Crookes, die boven lag en juist zijn vuist ophief en Raffles daarmee een slag in het gelaat toe te brengen, vast.

Alsof de reus een soort stoomkraan was, die de zwaarste lasten tilt, zoo nam hij den schurk van den grond, rammelde hem door elkaar, zoodat zijn beenderen in zijn vel ratelden en hij een dof gekreun uitstootte en wierp hem daarna, als een bananenschil, boven op Finley.

Op dat moment kwam Brand binnen. Hij was er in geslaagd boven een ruit te verbrijzelen en had, door zijn arm door de gemaakte opening te steken, het deurslot kunnen openen. Vervolgens was hij binnengetreden en had zich op goed geluk naar beneden begeven, omdat hij begreep,

dat daar de strijd plaats vond, terwijl hij bovendien verder niemand zag.

— Och, mijnheer Brand, wees zoo goed en houdt dat stelletje daar even in bedwang, riep Henderson, alsof hij hem vroeg even zijn hoed vast te houden, dan zal ik nog even met dezen heer afrekenen...

Maar dat was al niet meer noodig, want Raffles, die wel een weinig gekneusd en geschramd was, maar overigens geen letsel had opgelopen, kon zich nu gemakkelijk uit den greep van zijn aanvaller bevrijden en den man beet pakken.

— Hier, Henderson, neem eens over, dan zal ik hier even een beetje orde scheppen, klonk de stem van Raffles, die zoo rustig was, alsof hij voor zijn genoeg een robbertje geworsteld had.

Nog even moest ingegrepen worden om den man, die den hertog van Norfolk had bedreigd en die vluchten wilde nu hij zag dat alles verloren was, terug te houden, maar daarna was de rust en de kalmte weergekeerd.

— Het heele stel binden! riep Raffles uit. James en Brand willen zich daarmee wel even belasten, niet waar? We zullen een beetje voort moeten maken, want de heeren, die op het oogenblik nog een beetje duizelig zijn, zullen aanstonds wel bijkomen en dan zou het lieve leventje wel weer kunnen beginnen. Ook moeten wij zoo gauw mogelijk naar boven, want wie weet hoe groot de bende is en als er straks een paar komen aanzetten, die nergens van af weten, dan moeten wij ze ook zien in te pikken.

Een half uur daarna was alles afgelopen. Het huis was weer in orde gemaakt, alsof er niets had plaats gevonden en het viertal bandieten zat netjes en volgens de regelen der kunst aan handen en voeten gebonden op een rijtje in de achterkamer van het huis op hun vonnis te wachten.

Toen Raffles voor hen verscheen, had hij een pleister op zijn oog, want hij had een geduchten vuistslag ontvangen, waardoor een wonde was ontstaan, die nog al bloedde. Overigens was hij volmaakt intact en had hij zijn vermomming afgelegd.

— Hoor eens heeren, zoo begon hij zijn redevoering, ik ben niet van plan m'n handen aan jullie nog verder vuil te maken. Bovendien heeft een van jullie en misschien nog wel anderen ook een moord op zijn geweten. Het past mij niet daarover een oordeel te vellen. Dat is voor de justitie weggelegd. Ik heb daarom de politie gewaarschuwd en die komt jullie straks met een équipage halen. Adieu. Ik wil niets meer met jullie te maken hebben, jullie zijn me een te gemeen zootje!

Raffles vertrok in de taxi, die hij besteld had,

in gezelschap van den Hertog van Norfolk, Brand en Henderson. Nauwelijks waren zij weg of een politie-auto naderde en de politie-mannen stonden wel een weinig verbaasd over het tooneel, dat zij in een der achterkamers van het huis moesten aanschouwen. Ook over den buit, dien zij in de kelders vonden opgeslagen, stonden zij verstomd. Zij herkenden goederen van wel dertig inbraken afkomstig.

— Dat is weer echt wat voor Raffles, fluisterde inspecteur Baxter zijn collega Marholm toe, van dien vent kan ik geen hoogte krijgen. Het eene oogenblik is hij onze medewerker en helper en doorgaans op verbazend origineele wijze, zooals nu. En nooit gaat hij met de eer strijken. Hij brengt ons op de hoogte en wij kunnen het laten voorkomen, alsof dat alles ons werk is. Een zeldzame kerel die Raffles!

Hetzelfde dachten ook Lady Wydemour en de Hertog van Norfolk. Alleen gebruikten zij den naam Raffles niet, want hun redder had zich voorgesteld als Lord Aberdeen en hun uitspraak berustte ook op het feit, dat toen zij den Lord gevraagd hadden welken tegendienst zij hem konden bewijzen voor de hun verleende

hulp, hij hun geantwoord had, dat naar zijn meening bankbiljetten zulke goede hechtpleisters waren, waarmede hij te kennen wilde geven, dat hij een gift in geld niet zou afslaan.

— Waarom deed je dat eigenlijk? vroeg Brand den volgenden dag aan zijn vriend.

— Hierom, Charly, zei Raffles, terwijl hij een exemplaar van de Times opensloeg en hem op een bericht wees, waarin werd medegedeeld, dat Lord William Aberdeen een som van twintig duizend pond sterling had geschonken aan het Tehuis voor daklozen.

— Natuurlijk lezen Lady Wydemour en de Hertog van Norfolk dit berichtje ook en ik hoop, dat zij daardoor inzien, dat ook van hen wordt verwacht, dat zij nu en dan hunnen armen medemenschen wat van hun rijkdom zullen afstaan, zooals ik de geheele som, die zij mij gaven voor de hun bewezen diensten aan de armen heb afgestaan. Zij zullen zich herinneren, dat zij zonder mij eenige honderdduizenden ponden armer zouden geweest zijn, om van de andere ellende te zwijgen en dat zal voor hen een aansporing zijn om het voorbeeld, dat ik hun hiermede heb willen geven, na te volgen.

De volgende aflevering (No. 525) bevat:

Op den bodem der zee.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER? BUFFALO-BILL.

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.